

Z obsahu:

Z nauky svatého Basila
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
1. srpna 2007
- strana 2 -

**Nekrvavé mučednictví
v blahobytné společnosti**
Urs Keusch
- strana 4 -

**Trest smrti za svádění
k odpadu**
Michael Link
- strana 5 -

**Damašek - děsivý sen
po útěku z Iráku**
Gianni Valente
- strana 6 -

**Pronásledování provází
křesťany celými dějinami**
Stephan Baier
- strana 7 -

Okamžitá pomoc
Dny, které probíhají jinak,
než jsme čekali
- strana 8 -

**Před návštěvou
v Mariazell**
Papež přijede do své
„druhé vlasti“
- strana 9 -

**Jak vedu své děti
ke Kristu?**
Marie Alžběta Schmidtová
- strana 10 -

**„Chléb, který já vám
dám, je mé tělo“**
P. Bernard Speringer ORC
- strana 12 -

Po své pravici máš královnu ozdobenou ofirským zlatem. (Ž 45,10)

Gentile da Fabriano (1400): Korunování Panny Marie, Pinakotéka v Miláně

Z nauky svatého Basila

Po třídyenní přestávce se vracíme opět k obvyklým středečním setkáním. Dnes bych chtěl prostě navázat na poslední katechezi, která byla věnována životu a spisům sv. Basila, biskupa v Turecku v Malé Asii ve 4. století. Život tohoto velkého světce a jeho dílo jsou bohaté na podněty k úvaze a jsou poučením platným pro nás i dnes.

Význam Božího tajemství

Především je to připomínka Božího tajemství, které zůstává nejvýznamnějším životním východiskem pro člověka. Otec je „počátkem všeho a příčinou bytí toho, co existuje, kořenem živých“ (Hom. 15,2 De fide: PG 31,465c), a především je „Otec našeho Pána Ježíše Krista“ (Anafora sancti Basili). Z toho, že sestoupil od Boha k tvorům, „poznáváme jeho dobrotu a jeho moudrost“ (Contra Eunomium 1,14: PG 29,544b). Syn je „obraz Otcovy dobrotы a pečej podoby, která je shodná s jeho podobou (srov. Anafora sancti Basili). Vtělené Slovo svou poslušností a svým umučením naplnilo poslání Vykupitele člověka (srov. Basilio In Psalmum 48,8: PG 29,45ab; srov. také De Baptismo 1,2: SC 357,158).

Pravá velikost člověka

Konečně, Basil mluví otevřeně o Duchu Svatém, kterému věnoval celou knihu. Zde rozvíjí, že Duch Svatý jako duše Církve ji naplňuje svými dary a činí ji svatou. Zářivé světlo božského tajemství se zrcadlí v člověku, Božím obrazu, a tak pozvedá jeho důstojnost. Při pohledu na Krista chápeme plně lidskou důstojnost. Basil volá: „(Člověče), uvědom si svou velikost a zvaž, jaká cena byla za tebe zaplácena: podívej se na cenu svého výkupného a pochop svou důstojnost!“ (In Psalmum 48,8: PG 29,452b). Zvláště křesťan, který žije ve sho-

dě s evangeliem, poznává, že lidé jsou všichni mezi sebou bratři; že život je spravování dober přijatých od Boha, za která je

každý odpovědný před ostatními, a ten, kdo je bohatý, má být jako „vykonavatel příkazů Boha dobrodince“ (Hom. 6 De avaritia: PG 32,1181-1196). Všichni si máme pomáhat, spolupracovat jako údy jednoho těla.

Otec sociálního učení

A on ve svých homiliích používal i odvážná slova, silná v tomto směru. Kdo totiž podle Božího přikázání chce milovat bližního jako sám sebe, „nesmí mít nic víc, než co má jeho bližní“ (Hom. In divites: PG 31,281b).

V době hladu a neštěstí povzbuzoval biskup vášnivými slovy věřící, aby se „neprojevovali ještě krutěji než šelmy tím, že by si přivlastňovali to, co je společné, a vlastnili sami to, co patří všem“ (Hom. Tempore famis: PG 321,325a). Hluboká myšlenka se projevuje v této sugestivní větě: „Všichni potřební se dívají na naše ruce, tak jako my sami se díváme na ruce Boží, když jsme v potřebě.“ Opravdu zasloužená je chvála, kterou vyslovil Řehoř Naziánský, když po Basilově smrti řekl: „Basil nás přesvědčil, že když jsme lidé, nemáme pohrdat lidmi ani tupit Krista, společnou hlavu všech, svou nelidskostí vůči lidem; spíše při neštěstí druhých máme sami poskytovat dobrodini a prokazovat milosrdenství, které nám Bůh projevil, protože milosrdenství potřebujeme“

Pokračování na str. 14

Editorial

Dnešní Pánovo slovo je varovné: jeho poselství může lidi nejen spojovat, ale také rozdělovat. Ježíš mluví ze své vlastní zkušenosti. I jeho krajané a příbuzní se nemohli smířit s jeho jednáním a vystupováním a chtěli si ho odvést, protože se domnívali, že se pomínil. I v malé rodině apoštolů došlo k rozmrzelosti, když dva chtěli něco více než ostatní. Taková rozdělení začínají v rodině. Na odpor, a někdy velice tvrdý, narazil ve svém prostředí nejeden konvertita; u některých z nich vedl tento odpor až k jejich mučednické smrti. Zvláště vyhrčenou podobu má tento odpor ke konvertitům v islámském prostředí. Ale nelibost ve svém okolí vyvolalo také nejedno povolání ke kněžskému nebo řeholnímu stavu. Obrátit se celým srdcem a celou duší k Bohu představuje takovou změnu dosavadního života, že může připadat nejbližšímu okolí nepřijatelná. Jako když se v černém hejnu objeví bílá vrána. Takovou „odlišnost“ pociťují lidé někdy tak nepříjemně, jako by představovala ohrožení jejich vlastní existence.

Je to lidsky pochopitelné, že takové rozhodnutí pro zcela odlišný způsob života narazí ve svém prostředí na odpor. Ale my se s takovým „rozdělením“ setkáváme i v duchovních rodinách, které by měly být příkladem lásky a jednoty a vzájemného pochopení a pomoci, a to tím spíše, že důvodem není v těchto případech zcela odlišný způsob života, nýbrž skutečnost, že ten či onen řeholník, řeholnice či seminarista chtějí žít naplno právě tím způsobem života, který by měl být pro všechny členy duchovní komunity samozřejmostí. Mohla by

nám o tom vyprávět řada světců a horlivých duší minulosti i současnosti, které dráždily své okolí svou skromností, tichostí, pokorou a svatostí. To, co nejednou vnáší nikoliv pokoj, ale meč, jsou také dary a milosti, jimiž Bůh obdařuje některé své služebníky a služebnice.

Charismatické osobnosti mohou provokovat „rozdělení“ nejen ve svém bezprostředním okolí, ale i u odpovědných církevních autorit. Jako příklad můžeme uvést Dona Orione, P. Pia či Faustynu Kowalskou. Život těchto osob se pak často mění v nekrvavé mučednictví. Ale tyto osobnosti je dokážou i dlouhou dobu snášet a obětovat Bohu právě díky své skutečné, třeba zneuznávané svatosti. Jejich věrnost a ctnosti se nakonec prokážou, často až po mnoha letech nebo dokonce až po smrti, a jejich utrpení jistě nezůstane pro Církev bez požehnání. Ale skutečnost, že tito světci právě pro svou pokoru, poslušnost, trpělivost a důvěru v Boha dokázali z nespravedlnosti a protivenství vytěžit požehnání pro sebe i pro Církev Boží, v žádném případě neospravedlňuje lidskou zášť, závist, žárlivost a nelásku či krivá svědectví, která taková protivenství způsobují. Nebylo by jistě bez zájmovosti jít také někdy důsledně po stopách vzniku a vývoje oné „špatné pověsti“, která nevinným tolik ubližovala, a vyvodit z toho nezbytné závěry. Bohužel nebýváme svědky osobního přiznání, omluvy či pokání za podobná bezpráví a vlastně veřejná pohoršení. Ti, kteří uměli být přísní k těm, které odsuzovali, jsou nakonec nadmíru shovívaví a ohleduplní sami k sobě.

Pokračování na str. 13

Nezbytná protivenství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Nepřišel jsem zavést pokoj, ale rozdělení.

Zpráva o krutostech, s jakými se lidé dokážou obracet proti Božím poslům, má tě připravit na překvapující Ježíšova slova, která jako by ani nepatřila do radostné zvěsti. Pros Ducha Svatého, aby ti dal poznat, jak máš přijímat protivenství a jak se máš chovat k těm, kteří k tobě přicházejí v Božím jménu. Oni jsou totiž jeho hlasem, který ti oznamuje věci naléhavé, ale i nepřijemné. Čím větší je lidská zatvrzelost, tím důraznější musí být Boží varování. Není proto divu, že se proroci setkávají s nevolí a záští. Jeremiáš z Božího pověření vyzýval k obrácení a varoval před příchodem nepřítele, který obklíčí Boží město. Ale ani když se Hospodinovo slovo naplnilo, nepřiznal Jeruzalém svou vinu, nýbrž se obrátil proti prorokovi.

Jeremiášův osud také názorně ukazuje, odkud často pramení zášť a zloba vůči Božím poslům: panovník ustupuje záměrům svévolných úředníků, kteří mu přerostli přes hlavu. Ti myslí jen na své postavení, na svůj prospěch a pohodlí. Ačkoliv Jeremiáš jen tlumočil varování od Hospodina, překroutili rádcí skutečnost a obvinili ho lživě, jako by hledal neštěstí svého lidu.

Na tuto skutečnost tě chce upozornit nejvyšší Prorok jednak proto, že stejný osud křivého obvinění čeká i jeho samotného. Všimni si, že je mu při tom úzko a mluví o tom s velkou bolestí. Ale uvádí to také proto, abys věděl, že ani ty se nebudeš moci vyhnout podobným svízelným, chceš-li být jeho učedníkem. Proč mluví o ohni, který přišel vrhnout na zem, a současně o velké touze, aby už vzplanul? Protože hořet Ježíšovým plamenem znamená také prorokovat, hlásat jeho poselství, třeba beze slova. Ježíšova pravda je oheň, který páli a stravuje, ale současně také očišťuje a proměňuje. Odstraňuje všechno, co je uschlé a neužitečné, a to se přitom často houževnatě brání. Naopak tento oheň vítá všechno to, co touží hořet nejčistší láskou ke svému Pánu a Spasiteli. To je tedy důvod, proč Pánův oheň nutně vede k rozdělení. Ježíš sám však příčinou tohoto rozdělení není. Jeho touhou není rozdělovat ani vyvolávat ruznice. Ty jsou jen důsledkem rozdílného a často protichůdného vztahu k němu a k jeho slovu. K tomu, abys na sebe svolal nelibost svého okolí, není často ani zapotřebí, abys otevřel svá ústa. Již sama skutečnost, že Ježíšův oheň výrazně svítí a sálá, může být na obtíž těm, kteří si libují v šeru a v chladu.

Kdybys chtěl s nimi za každou cenu zachovat pokoj, musel bys v sobě udušit Ježíšův plamen a stát se chladným a netečným jako ostatní. To by však znamenalo opustit cestu a posláni svého Pána.

Pánu je úzko nejen proto, že ho čeká umučení a smrt, ale i proto, že svým poselstvím nutně působí tak bolestné rozdělení. I tobě to nutně působí bolest, že dochází k nepochopení, nepřátelství i pronásledování, a to tím více, když se tak děje nikoliv od cizích, ale od vlastních lidí. Ale ani Pánu se nevede jinak: *Přišel mezi své, a svoji ho nepřijali.*⁽¹⁾ Podrobil se však vůli Otce: *Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky.* Jako jeho svědek se nemůžeš vyhýbat jeho osudu: *Je velké množství těch, kteří se na nás dívají.*

Vždyť doba proroků zdaleka neskončila. *Moudrost Boží řekla: Pošlu k nim proroky a posly, z nich některé budou zabíjet a pronásledovat.*⁽²⁾ Od samého začátku zde byli věřící, kteří *předvídali z podnětu Ducha Svatého*⁽³⁾. Čím více se přibližuje nepřítel, tím naléhavější je jejich varování. Ani oni nikoho nenechávají lhostejným, ale jako dříve, hlasy, jimiž Duch Svatý promlouvá k světu, setkávají se s protichůdným ohlasem a vzniká tak rozdělení.

Pociťuješ-li nechuť k takovým prorocstvím, nechápej to hned jako důvod, abys je odmítal. Uváživě zkoumej, proč jsou ti proti srstí, aby ses nakonec nepřipojil k těm, kteří se dopustili zlého, když proroka vsadili do studny. Odkud máš jistotu, že v každém rozdělení stojíš vždy na správné straně? Nevadí ti náhodou právě to, že jiní svítí a hřejí? Neponouká tě svatý zápal tvého bližního, abys hledal důvody k jeho zlehčování, odmítání a odsuzování? Nejsi nakonec sám v sobě rozdělen?

Jediná síla, která ti pomůže přemáhat rozdělení a vrátí tě na správné místo, je pokora. Poklekni před Pánem a přízně upřímně a otevřeně: *Jsem jen chudák a ubožák. Ty jsi můj pomocník a zachránce.*⁽⁴⁾ Nauč mě svědčit o Tobě a snášet přitom nepřízeň, jak Tys ji snášel, když Ti lidé prudce odporovali. Nauč mě dívat se na druhé Tvými očima, abych nesoudil jinak, než soudíš Ty. Nauč mě přemáhat mou vlastní nevolí a povýšenost, abych byl schopen rozeznávat Tvůj hlas a Tvou vůli v těch poselstvích, která pro mne a pro mé dobro vkládáš do úst druhých lidí. *Vytáhni mě z jámy zkázy, kterou mi druzí připravují, i z bahnitého kalu, do kterého sám upadám pro svou pýchu.* *Na skálu postav mé nohy*⁽⁵⁾, abych nekolísal, když ke mně promlouvá Tvá láska.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 1,11; ⁽²⁾ Lk 11,49; ⁽³⁾ Sk 11,27;

⁽⁴⁾ resp. žalm 40; ⁽⁵⁾ srov. tam.

Liturgická čtení

1. čtení - Jer 38,4-6.8-10

Úředníci řekli králi: „Ať je zabit tento člověk, neboť oslabuje ruce bojujícího mužstva, které zůstalo v tomto městě, i ruce všeho lidu, když k nim mluví takové řeči, protože nehledá tento člověk blaho tohoto lidu, ale jeho neštěstí.“

Král Sidkijáh řekl: „Hle, je ve vašich rukou“ – neboť král proti nim nic nezmohl. Vzali tedy Jeremiáše a uvrhli ho do cisterny královského prince Malkijáha, která byla ve věžeňském dvoře; spustili Jeremiáše po provazech do cisterny, ve které nebyla voda, ale jen bahno; a Jeremiáš zapadl do bláta.

Etiopan Ebedmelech vyšel z královského paláce a řekl králi: „Můj pane, králi, tyto muži se dopustili zlého činu vším, co spáchali proti proroku Jeremiášovi, když ho vsadili do cisterny. Umře v ní hladem, neboť ve městě už není chléb.“

Tu rozkázal král Etiopanu Ebedmelechovi: „Vezmi s sebou odtud tři muže a vytáhni proroka z cisterny dřív, než umře.“

2. čtení - Žid 12,1-4

Bratři! Nesmírné je množství těch, kteří se na nás dívají! Odhodme proto všechno, co by nás mohlo zatěžovat, všechno, co by nás mohlo rozptylovat, a vytrvale běžme o závod, který je nám určen. Mějme oči upřeny na Ježíše: od něho naše víra pochází a on ji vede k dokonalosti. Místo radosti, která se mu nabízela, vzal na sebe kříž a nic nedbal na urážky; nyní sedí po pravé straně Božího trůnu.

Myslete na toho, který snesl, když mnoho hříšníků prudce odporovali, abyste neumdlévali a vnitřně neochabovali. Vždyť jste v boji proti hříchu ještě nekladli odpor až do krve.

Evangelium - Lk 12,49-53

Ježíš řekl svým učedníkům: „Oheň jsem přišel vrhnout na zem, a jak si přeji, aby už vzplanul! V křest mám být ponořen, a jak je mi úzko, než bude vykonán! Myslíte, že jsem přišel dát mír na zemi? Ne, říkám vám, ale rozdělení. Od nynějška totiž bude rozděleno pět lidí v jednom domě: tři proti dvěma a dva proti třem. Budou rozdělení otec proti synovi a syn proti otci, matka proti dceři a dcera proti matce, tchyně proti snaze a snacha proti tchyni.“

Moje generace vyrostla v době, kdy se všechno kácelo (rok 1968 a později). Byli jsme přepadeni všemi zničujícími pochybnostmi o křesťanské víře. Duchovní základy se hroutily, staré hodnotové systémy byly rozbity. Nietzscheho proroctví se ozývalo na každém vršku: „Nebudeš se už nikdy modlit ani klanět, nikdy spočívat v nekonečné důvěře.“ Byl to smutek a nihilismus, který ochromil lidi, když není Boha. Je to život bez naděje, bez domova, bez útočiště.

V této době probíhal II. vatikánský koncil se svými „pokornými novotami“. Je to fáze církevních dějin, ve které došlo v mnoha částech západní Církve k „zhroucení víry“ (kardinál Ratzinger), jaké je v dějinách ojedinelé a nechce skončit. Církev – to jsme my, to jsou lidé této doby, těchto dějin. Nihilismus, uhašení hřejivého ohně v srdcích, a tedy i v Církvi – tato chladná mlha všechno zachvátila, také nás, kteří jsme křesťané nebo se tak nazýváme. Ježíš o tom jasně mluvil: *Protože se rozmůže bezbožnost, srdce mnohých vychladnou* (Mt 24,12). Chladnou stále více a projevuje se to v mezilidských vztazích, v rodinách a také v Církvi. Ztrácíme stále více radost ze života, radost z Boha a jeho stvoření.

Proto trpí i stvoření a sténá pod tíhou, kterou jsme ho my lidé zavalili, protože jsme tak bezohlední, tak bez lásky. Kde vychladne láska, tam je v sázce teplo domova, tam jde o osamocení člověka, tam zbude jen něco jako vězeňské cely, tam je život k nevydržení. Nietzsche, který toto všechno předvídal a předpověděl (protože to zakusil sám na sobě), napsal jednomu příteli: „Hluboký člověk potřebuje radost. Já nemám ani Boha, ani radost. Protože není Boha, život je k nevydržení.“ A to je pocit mnoha dnešních lidí.

Jako mladý student teologie jsem měl to štěstí, že jsem potkal jednoho 80letého kněze, který byl nejen vynikající učenec, ale

Nekrvavé mučednictví v blahobytné společnosti

Když je svět bez Boha

Existuje nejen krvavé mučednictví v pronásledování, ale také tiché a nepozorované mučednictví, které dnes snášejí mnozí věřící v Církvi na Západě, protože žijí v prostředí, které víru rozbilo a zesměnilo.

byl vyhledáván jako rádce, protože to byl velice horlivý a svatý kněz. Vzpomínám si dokonce na hodinu – a je tomu již třicet let, kdy mi řekl: „Denně se modlim, abych neztratil víru.“

Přiznávám se, že jsem tehdy tuto starost vůbec nechápal. Nemohl jsem pochopit, jak svatý kněz se třemi doktoráty může říct něco takového. K čemu takové obavy, takové úzkosti, k čemu takové modlitby? Víru přece neztrácíme ve vysokém věku!

Dnes vím, co ten kněz měl na mysli a jaké zatmění předvídal. Poznal jsem to na své vlastní kůži, jak plíživé, jak hrozné je toto nebezpečí ztratit víru, především tehdy, když studujeme teologii. Poznal jsem mnoho lidí, kteří kdysi byli velice uchvázeni Boží láskou a v průběhu let ztratili víru, krok za krokem jim vyhasl plamen víry. Zanedbávali každodenní modlitbu, duchovní četbu a uctivé bohabojné přijímání svátostí.

A ještě jedno nebezpečí je velice silné: svět elektronických médií vstoupil v posledních desetiletích do vítězného tažení, které jsme nepředvíдали. Denně chrlí tato tichá, ale drzá tlama zničující informace, zneklidňující obrazy, hluk a neklid, stále více nestoudného a odporného do našich obývacích i do mnoha dětských pokojů. *Její tlama měla dovoleno*

zpuště mluvit, rouhat se (srov. Zj 13,5).

Tam, kde kdysi visel svatý obraz, před kterým se rodina společně modlila, tyčí se věž pro elektronické obrazy a hluk vyrábějící nástroje. Z života byl odcizen klid, touhu po Bohu a po lidech už nevnímáme.

Žijeme dnes ve fázi dějin a Církve, kdy se následování Krista a živé přiznání k Ježíši stává pro mnoho lidí mladých i starých nekrvavým mučednictvím. Nic si nepředstírejme! Jak těžké je pro mladé lidi, kteří poznali pokušení naší doby a přiklonili se k Ježíši Kristu, vydržet na škole posměšky, pohrdání, izolaci a často nekonečnou osamocení. „Zabíjí se nikoliv slovy, ale výsměchem,“ říká Nietzsche.

Ale to není nic nového. Tito mladí lidé musí vědět, že se zařazují do dlouhé řady mučedníků, která začíná Kristem a skončí jeho posledním vyznavačem.

Toto nekrvavé mučednictví prožívají i mnozí dospělí křesťané, především ti věřící, kteří ještě před 30, 40 lety – alespoň podle vnější podoby – zažili jasnější svět i Církev. Prožívají, jak se v posledních desetiletích stále více prosazuje zlidovělý církevní život, jak mizí ve farnostech duch víry a modlitby, jak se tato lidová církev přizpůsobuje světu, že už na ní nelze Krista rozeznat.

KRITIKA ROLLING STONES

Srbský pravoslavný biskup Amfilohij označil Rolling Stones za „bezbožnou skupinu“, která zpívá „démonické písně a nutí mládež, aby jim k tomu tleskala“. Rocková skupina uskutečnila v Černé Hoře a v Srbsku dva koncerty. Srbské noviny „Danas“ kritizovaly biskupova slova a prohlásily, že „Bůh obdařil »dědy přes 60« výbornou tělesnou kondicí“.

Věřící bolestně prožívají případy pohoršení a situace, kdy duchovní nerespektují své představené a využívají médií, aby si prosadili své. Věřící jsou rozděleni a trhají tak Kristovo tělo. Mohli bychom pokračovat ve velkém výčtu zraňujících příčin, ale není ani třeba vypočítávat, čím vším trpí dnes ti, kteří Ježíše opravdu milují. Tito nekrvaví trpitelé sami dobře vědí, co je zdrojem jejich bolesti.

Tito lidé však musí vědět: To, čím trpíš, vytrpěl již v tobě Kristus. Nyní ti říká: „Nenech se proto odradit ani zlomit. Potřebuji tě. Potřebuji tvůj soucit, tvoji trpělivost, tvoji modlitbu, tvoje milosrdenství. Především potřebuji velikonoční zář na tvé tváři. Bylo tomu tak vždy v celých dějinách vyvoleného národa i mé Církve. Vždy zde byl vlastně jen ten »malý zbytek«, se kterým můj Otec přemohl svět, se kterým znovu zbudoval svou Církev, se kterým působil zářky svého milosrdenství, když přišla jeho hodina.

Zůstaň pevný jako moje Matka pod křížem! Jste moji přátelé, když vytrváte se mnou. S vámi, s tímto malým, zdánlivě nepatrným zbytkem znovu zbuduji svou Církev. S vámi vytáhnou mladé lidi z temné záplavy. S vámi všechno obnovím, když trpělivě vytrváte v mé lásce a nepolevíte v ní, nýbrž stále ve vás poroste. Vám dám korunu života.“

V Deníčku sestry Kowalské se tato pravda o „malém zbytku“ ozývá jako symfonické rondo na všech stránkách: „Vidím zcela jasně, že svět obdrží vyvolené duše“... A to, co Ježíš říká já, platí pro všechny lidi, kteří dnes kvůli němu s láskou snášejí utrpení v Církvi: „Vidím, že tvoje láska je zcela čistá, čistší než láska andělů, a to proto, že bojuješ. Pro tebe žehnám světu. Vidím, jak se namáháš pro mne. To uchvacuje mé srdce.“

Děkuji ti, Ježíši, a přijď brzy!

Z VISION 2000 - 4/2007
přeložil -lš-

Dívka otevřela své srdce Ježíši a dala se pokřtít. Cena, kterou za to musí mladý muž zaplatit, je vysoká: přivedla ho do vězení za trvalého ohrožení jinými muslimskými trestanci...

Saleem Sylvestr, který se zději stal známým pod jménem Sylvestr Zeno ze školy Nejsvětějšího Srdce ve městě Quetta ve východním Pákistánu, se zamiloval do své žákyně Palvaši Nargis. Když se na jaře 2002 obrátila ke křesťanství, museli oba utéci. Pro mladou muslimku je v Pákistánu život nebezpečný zamilovat se do křesťana, protože od příbuzných jí hrozí „vražda ze cti“.

Po několika týdnech policie tuto dvojici našla. Sylvestr byl zatčen pro „svádění nezletilé k odpad od víry“. Soud nejdříve odmítl přijmout tento případ, protože chyběla skutková podstata trestného činu. Teprve „antiteroristický soud“ (!) v Quettě se případu ujal.

Palvaša Nargis byla vystavena nátlaku své rodiny, aby svědčila proti Zenovi a byla opět obnovena čest rodiny. Tím zachránila svůj život. Musela tedy konvertovat zpět k islámu. Zeno byl v první instanci odsouzen k trestu smrti.

Policie zabavila veškerý jeho majetek. Jejich milostný příběh si vyžádal ještě další oběti. Mladý postižený Jarvez Massih byl odsouzen za spolupráci na únosu a odpad od víry k sedmi letům vězení. Protože nebyl schopen zaplatit sumu, kterou policie požadovala, neměl nejmenší šanci se jakkoliv bránit.

Podobně byly odsouzeny k sedmi letům vězení křesťanské učitelky Fozia Patrick a Farah Hammed za to, že o případu věděly a neoznámily to. Jejich obhájci byli vystaveni silnému nátlaku ze strany rodiny Nargis. Čtyři obhájci svůj mandát vzdali.

Před Vánoce 2002 byly učitelky osvobozeny soudem dru-

hé instance. Fozia Patrick, která pochází ze střední společenské vrstvy, se mohla vrátit do své domovské provincie a opět se integrovat do společnosti. Zato Farah Hammed, která byla z velice chudé rodiny, musela odejít do jiného města a začít svoji profesní kariéru od nuly.

Díky lékařce a reholnici Ruth Pfau, která je zde velice známá a pracuje zde úspěšně již 47 let, ačkoliv je křesťanka, podařilo se financováním právní podpory dosáhnout toho, že soud druhé instance změnil trest smrti Zenovi na 32 let odnětí svobody, třicet ran holí a peněžní pokutu.

Před dvěma roky potvrdil nejvyšší soud tento rozsudek. Dr. Pfau však dále bojuje za jeho

Sylvestr Zeno

osvobození. „Obrátili jsme se osobně na prezidenta Mušaraffa, který dal zřídit zvláštní vyšetřovací komisi, ale po zemětřesení v Kašmíru 2005 všechno uvázlo na písku.“

ZDRŽENLIVOST PŘI STAVBĚ MEŠIT

Biskup Walter Mixa vyslovil požadavek větší zdrženlivosti při povolování výstavby mešit v Evropě. „V předních muslimských zemích nemají křesťané právo na bytí. Při všem přátelství musíme muslimům odpovědět: – Jsi v zemi s křesťanskou kulturou a nepotřebuješ okázalou mešitu s minarety, postačí ti skromný muslimský prostor k pobožnostem. – Musíme muslimy, kterým poskytujeme náboženskou svobodu, získat pro to, aby se ve svých zemích, odkud pocházejí, postarali o lidsky důstojné zacházení s křesťany a o stejná práva při stavbě chrámů, jaké chtějí muslimové v Evropě.“

O vstupu Turecka do EU se biskup Mixa vyjádřil skepticky. Neumí si při nejlepší vůli a otevřenosti představit, jak přijmout Turecko, které zastává zcela jiný obraz o člověku. Turecko je pro Evropu

důležitý partner, nikoliv však evropská země. Walter Mixa se kriticky vyslovil i ke katolíkům a požadoval, aby zlepšili hlásání své víry a při vši nabízené toleranci v multikulturní společnosti hlásali své přesvědčení nezkráceně a dostatečně zřetelně.

VYDÁVÁNÍ BIBLE NA VZESTUPU

Poprvé od roku 2002 se zvýšil počet vytištěných výtisků Písma svatého. Podle údajů Světového svazu biblických společností bylo v roce 2006 rozšířeno ve světě 393,1 mil. Biblí a biblických spisů. To je o 20,5 milionů více než v roce 2005. V roce 2002 to činilo 578 milionu exemplářů Písma svatého, v roce 2000 dokonce 633,3 milionu.

Nejvíce exemplářů bylo rozšířeno na americkém kontinentě, na druhém místě stojí asijsko-pacifická oblast, následovaná Afrikou, Evropou a Středním východem.

Trest smrti za svádění k odpadu

Zní to jako tragická středověká romance, ale stalo se to v dubnu 2002. Mladý učitel a jeho plnoletá žákyně se do sebe zamilovali. Muž vyprávěl své vyvolené o Ježíši Kristu a jeho radostném poselství...

Na 96,3 % obyvatel Pákistánu jsou muslimové. I když se spíše prozápadně orientovaný Mušaraff snaží mírnit islámismus v zemi, islámský fundamentalismus je na vzestupu. Náboženské menšiny, zvláště křesťané a hinduisté, jsou v této zemi, která se roku 1956 stala první islámskou republikou, silně utlačovány. Většinou jim není dovoleno veřejně se přihlásit ke svému náboženství.

R. 1986 vstoupil v platnost tzv. „zákon proti rouhání“ § 295 c trestního zákoníku. Jakákoliv méně šetrná zmínka o Mohamedovi se trestá buďto peněžním trestem nebo vězením či dokonce smrtí. Jsou tím ohroženi zvláště příslušníci náboženských menšin.

I když není obviněný odsouzen k trestu smrti, často mu smrt hrozí a v mnoha případech se stal obětí extremistů. Samozvaná justice a lynčování pro urážku Boha nejsou žádnou výjimkou.

Sylvestr Zeno mohl být sice prozatím zachráněn, ale jeho život ve vězení je velice těžký. Trpí onemocněním ledvin a nemůže si dovolit žádnou léčbu. Muslimští spoluvězni mu vazbu nesmírně ztěžují. Hanobí ho a ohrožují i osobními útoky.

Jeden z nejtěžších útoků, který byl pokusem o vraždu, zažil v neděli večer 15. ledna 2006. Sadat Ali ho těžce zranil nožem na hlavě a na rameni. Pokud nebude alespoň přeložen do jiného vězení, rovná se jeho osud prakticky trestu smrti. Že jeho muslimští spoluvězni myslí své hrozby vážně, dokázali již několikrát.

Z VISION 2000 - 4/2007
přeložil -lš-

Rita zpívá ve sboru. O půl deváté ráno nastupuje se svými starými rodiči do autobusu, který je zaveze z této městské čtvrti do starého města. Pokaždě, když projíždí kolem kostela, udělá její matka velké znamení kříže. A těch kostelů je mnoho: františkánský od Stráže Sváté země v Tabbalehu, pravoslavný, u východní brány arménský. Když vystoupí na malém náměstí Bab Touma, nad kterým leží páteční klid muslimů, zazní jejich kroky znovu v labyrintu malých uliček a smísí se s jinými příchozími muži i ženami, rodinami i osamělými staršími osobami. Ti všichni směřují ke kostelu sv. Terezie z Lisieux, kde už zvon svolává ke mši. I v mešitách zazní brzy modlitby. Ale zatímco tyto se zaplní muži a ženami se závoji až za dvě hodiny, lavice ve farním kostele jsou již plné a především staří zpívají melancholické litanie v chaldejské řeči. Iráčané z Bagdádu a Mossulu, Kiruku a Bassry budou dnes vzpomínat v modlitbách na své zemřelé. Zde v Damašku, daleko od své vlasti. Daleko od domů a ulic, které už pravděpodobně nikdy nespatri.

Ke sboru patří také Wissam, který při mši hraje na housle. Chtěli ho zabít, a to jen proto, že je vysoký a má světlou barvu pleti, takže vypadá jako Američan. I Maladovi, který hraje na loutnu a který se vyučováním hudby držel nad vodou, se dostala zpráva, že ho chtějí zajmout. V noci a za mlhy museli oba se svými rodiči a sestrami (obě mají kolem pěti let) utéci. Přesto se domnívají, že měli štěstí. Když se na konci mše konají modlitby za zemřelé, je slyšet v kostele zadržovaný vzlykot. Není tu nikoho, kdo by někoho neoplakával, koho zabily bomby, atentáty nebo únosy. Před kostelem je tlačence u listiny se seznamem rodin, které si dnes mohou odnést příděl cukru a oleje. Sakristie se stala jakýmsi pomocným skladem pro ony lidi, kteří muse-

Damašek - děsivý sen po útěku z Iráku

Miliony utečenců z Iráku hledají útočiště na periferii syrského hlavního města. - Příběhy tichého exodu, kterým jsou postiženy desetitisíce křesťanů a který urychluje vyhlazení křesťanů v zemi, ze které vyšel Abrahám. - Reportáž Gianni Valente.

li utéci z nového „demokratického“ Iráku. Sušené mléko a růžence, nádoby s propan-butanem a mariánské obrazy, přikrývky a svíce se světci. „V dnešní době prožíváme útěchu, jakou nám Ježíš dává, obzvláště intenzivně. My, kteří už nemáme vůbec nic a můžeme jen prosit našeho Pána: Přijď království tvé, chléb náš vezdejší dej nám dnes,“ káže kněz se smutnými očima. Když se P. Josef dověděl, že jeho jméno je na listině kandidátů smrti, utekl. Na kostelním náměstí se budou rozdávat koláče a kousky pizzy. Giorgio vypráví, jak války, které měly exportovat demokracii, vypadají pro obecný lid: „Z politiky nerozumím ničemu. Saddám byl jistě zlý člověk. Ale dnes vidíme, že můžeme dopadnout ještě hůře.“

Křehká radost

I útěk Iráčanů do Sýrie se všemi svými anomáliemi je znamením katastrofy, kterou způsobila válka. Holanďan Laurens Jolles, představitel Výboru OSN pro uprchlíky v Damašku, vysvětluje: „Když režim padl, všichni

počítali s rychlým, enormním proudem utečenců - podobně jako po válkách v Africe. Všechny instituce byly ve stavu pohotovosti, byly připraveny fondy. Ale utečenců nebylo. S výjimkou malých skupin, lidí, kteří byli ve spojení s minulým režimem, báli se represálií a jimž se podařilo uložit jmění v zahraničí. V posledních dvou a půl letech, když už připravenost ochabla, začal se náhle potůček utečenců měnit na velký proud, který nás tak zaskočil, že jsme jako hostitelská země byli vystaveni velké zkoušce. Každý týden 30 - 40 tisíc uprchlíků do naší země, lidé nejrůznějších etnických a náboženských skupin, ze všech sociálních tříd, i ti, kteří žili v blahobytu, přicházejí a nemají vlastně nic. Odhaduje se, že mezitím přišel do Sýrie nejméně milion lidí. Podle vládních odhadů je jich ještě více. Biblický exodus, který se neodehrává v utečeneckých táborech, ale v předměstských slumech a chaotických zónách Damašku, ze strachu před strategickými bombami, před světem, který

Irácké děti v Damašku

hraje bláznivou hru vražedných komand, únosů a týrání lidí. Hororový scénář, který nikdo nemůže zastavit a který obzvláště postihuje křesťany.

V Džaramaně připomíná malá kancelář Charity loďku odvážlivců uprostřed bouře, kterou nemohou zvládnout. Sestra Antonetta vysvětluje situaci křesťanů, kteří uprchli z Iráku: „Sunnité unášejí a vraždí šiity, šiité unášejí a vraždí sunnity, ale sunnité i šiité unášejí a vraždí i křesťany.“ V úmorném kmenovém boji, který propukl v Iráku díky přispění Západu, jsou křesťané obzvláště snadnou kořistí. Osoby, domy a věci se staly hříčkou barbarství. Osoby, které nemají žádnou ochranu, ani v městských čtvrtích, ani u milicí, ani u mocných kmenových klanů.

Ve čtvrti Massaken Barzi, kde byl obytný dům upraven na kostel zasvěcený Abrahámovi z Uru, otci všech věřících, je kolektivní tragédie ve vyprávění utečenců obzvláště živá. Jako u Jalala, který pracoval v severním Bagdádu ve fitness centru a musel prodat svůj dům i auto, aby zaplatil výkupné za unesenou dceru. Nebo malého Martina, který před dvěma lety ztratil hlas, když ho týrali - jeho křik nahrávali na kazetu, aby ji mohli poslat jeho otci. A u Nadera, který pracoval pro jednu ropnou firmu.

Sbor při kostele sv. Terezie z Lisieux v Damašku

On byl unesen a teprve po zaplacení 20 000 \$ opět propuštěn. „Některým našim sousedům se zachtělo našich peněz. Unesli křesťany, protože věděli, že mnozí z nich mají příbuzné v zahraničí a jsou ochotni zaplatit výkupné.“ Ale nejen vyšší společenské postavení probouzí závist a zájem kriminálních živlů. Šermě je 33 let a již je vdovou. Jejího muže unesli, protože byl tlumočnickem pro americkou firmu. A náboženský podklad poskytující brutalitě a fanatismu islamistů dobrou záminku. „Říkají, že jsme služebníci křížáků a nutili moji dceru nosit závoj, posílali jí výhrůžné dopisy, ve kterých stálo: Jestli nevypadnete, podřežeme vám krky,“ sděluje Ališa. Vyprávějí nám o nových vlnách násilností, které dosáhly

Agapé po mši svatě

vrcholu v měsících po papežově řeči v Řezně. „Řekli nám: – Nikdo z vás nepůjde do kostela, dokud se papež muslimům neomluví. A řekli nám: Tady jste dohráli. Zmizte! Poproste vašeho papeže o azyl.“ Z ústního vyprávění se dovídáme, jakým represáliím byli vystaveni. Michel je taxikář, který uprchl z Mossulu a který vzpomíná na staré časy: „Můžeš mi věřit, příteli. Před válkou jsme žili v míru. Když člověk přišel po práci domů, měl svůj klid.“ A takřka všichni mu dávají za pravdu. Nikdo neprotestuje. Každá válka, která zde propukne, je válkou proti křesťanům. Tak je tomu **vždycky**. Oni jsou vždy těmi, kteří na to doplatí,“ říká Robert s trpkým realismem.

30Giorni 2/2007

Při heslu „pronásledování křesťanů“ myslíme na Nerona a Diokleciána nebo na komunisty v Albánii nebo Československu. Ale pokud si někdo myslí, že zánikem bojovně ateistických režimů leninského ražení skončilo pronásledování pro víru, je na omylu. V Súdánu, v Íránu nebo v Saúdské Arábii (nejoblíbenější spojenec USA v arabském světě) a v mnoha dalších státech hrozí muslimům trest smrti, jestliže přijmou křesťanskou víru. Náboženská policie hlídá v saúdské říši dodržování náboženských zákonů.

Nejen v posledních baštách komunismu – v Severní Koreji a na Kubě – musí křesťané přijímat svátosti v „podzemí“. V Číně, nejlidnatější zemi světa, mohou otevřeně praktikovat náboženství jen příslušníci „vlastenecké církve“, zatímco Římu věrní katolíci jsou šikanováni. V Indii pořádají radikální hinduisté hony na křesťany a na muslimy.

Pronásledování křesťanů není fenoménem dávné doby, nýbrž má trvalou sezonu.

Není také projevem primitivních kultur. Když antický Řím posílal křesťany do arén, byla to supervelmoc s vrcholnou kulturou té doby. Masové vraždy komunistických diktátorů 20. století vycházejí z ideologie, která všechnu krutost ospra-

Pronásledování provází křesťany celými dějinami

Protože křesťané nejsou z tohoto světa

Kdo vyznává Krista a kdo se snaží ho následovat, upadne takřka nevyhnutelně do rozporu s tím, co všichni dělají a co si myslí. Proto existovalo a existuje pronásledování křesťanů od samých počátků Církve. Ani Církev dnešních dnů není výjimkou, spíše naopak.

vedlňuje a která pochází nikoliv odněkud zpoza Uralu, ale z Trevíru od knihomola Karla Marxe. I v osvěcovaných západních společnostech zbavených všech tabu vyzývají kazatelé pluralismu ke státním zásahům, když katolíci nazývají podle svého přesvědčení věci pravým jménem. Bojovně laicistické elementy chtějí všemi prostředky umlčet zbožné skupiny i prostřednictvím státních zásahů.

Divit se tomu můžeme jen v tom případě, když zapomeneme na Ježíšova slova: *Jestliže mne pronásledovali, i vás budou pronásledovat*. V 15. kapitole Janova evangelia to Ježíš zdůvodňuje: *Kdybyste byli ze světa, svět by vás miloval jako své vlastnictví. Ale protože z tohoto světa nejste, nýbrž já jsem si vás vyvolil ze světa, proto vás svět nenávidí* (Jan 15,19).

Křesťané jsou ochotni dávat, co je císařovo, císaři, ale nic víc. Co je Boží, tedy co se týká

důstojnosti jeho obrazu, nemohou křesťané obětovat císaři, diktátorovi nebo zákonodárci. Stát a politika nejsou pro křesťany celou jejich nadějí a nedluží jim absolutní loajalitu, nýbrž jen to, co odpovídá také Božímu absolutu – to museli zakusit již římsí císaři, které sice křesťané ve světských záležitostech poslouchali, ale odmítali vzdávat jim božskou poctu.

Ježíš předpověděl svým učedníkům, že budou *pro jeho jméno pronásledováni* od těch, kteří *ho nenávidí*. Od Ježíšova pokušení na poušti přes gnostické blouznění až k akrobacii moderních exegetů, které tak výstižně odhaluje Benedikt XVI. ve své poslední knize, táhne se houževnaté úsilí znehodnotit, zredukovat osobu Ježíše Krista.

Naši současníci by ho nejraději viděli jako zázračného rabína, pohané jako dobrodince, marxisté jako sociálního revolucionáře, muslimové jako proroka a politiky jako učitele moudrosti, ale Ježíš svými nároky překračuje daleko všechny tyto kategorie. Logos, který vstoupil do času a do dějin, stojí nade všemi pohodlnostmi, nad oportunismem a relativismy, vymyká se všem pokušením a všem pokušitelům, kteří by si přáli, aby uplatnil svou autoritu ve prospěch ideologií nebo životních postojů v proměnách časů.

Ale Ježíš uvádí ještě třetí důvod: *Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce* (Jan 15,23). Ne vždy je nenávisť vůči Bohu tak markantní jako v protizidovské zášti nacistů a protikřesťanském

vraždění komunistů, ale jistě to není náhoda, že vražedné ideologie 20. století se obrátily proti Božimu lidu Starého i Nového zákona, kterým Bůh svěřil své Zjevení.

Mimo to však vystupuje nenávisť k Bohu i v subtilnější podobě, jako třeba ve rčení Nietzscheho: „Kdyby nějaký Bůh byl, jak bych to mohl vydržet, že jím nejsem?“ Zde se skrývá ono prapokoušení člověka: *jako Bůh* (Gn 3,5), pokušení být bohem. I dnes se člověk často staví na místo Boha, a to vždy, když tvrdí, že je „autonomní“, tedy že může sám sobě určovat mravní zákony. Boží příkázání nazývá biskup Laun „návody k plně správnému jednání člověka“. Když si však člověk osobuje právo upravovat si je podle svého zdání, předznamenává tím pád do bestiality. Neboť jen tehdy, když uznává Boha, poznává člověk sám sebe a svého bližního jako Boží obraz. Jen z úcty k Bohu dospěje člověk k opravdové úctě k důstojnosti člověka. Jan Pavel II. řekl při blahorečení P. Ruperta Mayera: „Boží práva a lidská práva stojí a padají spolu.“

To nám připomněli nejen nacisté a komunisté. I v dnešní době se lidská práva ocitají v ohrožení tam, kde nejsou respektována Boží příkázání. Pronásledování křesťanů je jen příznakem toho, že lidskost společnosti se začala vytrácet. Masové potraty a v některých státech legalizované usmrcování starých a nemocných osob, skrývajících se pod eufemismem „eutanzie“, lidským životem pohrdající výzkum embryí, to všechno vyzývá křesťany k odporu. Není sporu: mnoho křesťanů se pohodlně přizpůsobuje liberálně-pohanské společnosti, když před Bohem mlčí a spolupracují tak svým způsobem na zlehčování osoby Ježíše Krista.

Jenže tam, kde křesťané otevřeně připomínají Boží životodárnou moudrost, kde vystupují skutečně jako následovníci Kris-

ta, jsou pokládáni za rušivý faktor a kámen úrazu.

Příkladem je rozhodnutí Evropského parlamentu o „ženách a fundamentalismu“, kde se říká, že „vměšování církví a náboženských společností do veřejného a politického života států je politováníhodné“.

Klackem „fundamentalismu“ jsou křesťané snadno otloukáni i tam, kde sice společnost přímo nepranýřují, ale chtějí být jen prorockým trnem v jejím těle. Tak například při jednání v OSN o ženách a rovnoprávnosti se hovořilo o „nesvaté alianci křesťanských a muslimských fundamentalistů“.

Ano, kdo v otázkách potratů nebo homosexuality zastává křesťanskou nebo islámskou pozici, kdo připomene jednoznačné stanovisko Bible nebo Koránu, není hoden společnosti, která si zakládá na toleranci a liberalistickém sebeuskutečnění. Kdo jenom zbrání slova pojmenuje podle křesťanských měřítek plným jménem právo a bezpráví, mravnost a nemravnost, musí počítat s terorem proti svědomí ze strany ideologů tolerance. V takové situaci udělá křesťan dobře, když si připomene, jaký osud potkal Ježíše Krista.

Ježíš nás učil, že více je třeba poslouchat Boha než lidi. Protože více poslouchal nebeského Otce a více mu důvěřoval než světským a duchovním potentátům své doby, byl nakonec přibit na kříž.

Protože křesťané poslouchali více Boha než lidi, museli za Diokleciána či za Stalina podstoupit mučednickou smrt. Protože nejsou ochotni obětovat svou víru vládnoucímu oportunismu, stávají se křesťané na mnoha místech světa obětí pronásledování, diskriminace a šikanování, pohrdání, jinde dokonce podstupují pronásledování, mučení a smrt, a to nejen v Súdánu nebo v Nigérii.

*Z Vision 2000 - 4/2007
přeložil -lš-*

Okamžitá pomoc Dny, které probíhají jinak, než jsme čekali

Často musíme dlouho čekat, než dostaneme na svou modlitbu pomoc anebo odpověď. Dnes však bych chtěla vyprávět o několika podivuhodných dnech, kdy jsem obdržela (shora) „okamžitou pomoc“.

Můj muž a já jsme vzdychali počátkem června při pohledu na kalendář: ne a ne najít až do září několik dní, abychom si spolu mohli vzít volno pro změnu každodenního programu a nabrat nové síly. Po mnoha zvažováních jsme našli druhý týden v červnu jako jedinou možnost, jak se uvolnit ode všech termínů a úkolů. Ale to bylo již za tři dny a kam se vypravit tak brzy? Krátká střelná modlitba k Duchu Svátému...

Tu zazvonil náš dlouholetý přítel (naš automechanik) ze Štýrska. Zatímco můj muž se s ním bavil o novinkách, napadla mě myšlenka: to je odpověď, to je řešení!

Jedna poznámka během rozhovoru a náš přítel nám navrhl dvě tři možnosti ubytování a my jsme se rozhodli, že tam příští týden pojedeme.

Večer před odjezdem jsme byli pozváni k jedné naší dceři na grilování, ale všechno to „spadlo do vody“, protože byla velká bouřka. A tak došlo spíše ve spontánním rozhovoru na citlivé téma, které nás už několik let trápí: „Jak to bude s vámi v budoucnosti, jak si představujete svou situaci ve stáří?“

Je pochopitelné, že tento dobře miněný rozhovor nás poněkud zaskočil a naše návrhy byly tak rozdílné, že se všechno zdálo neřešitelné. Při cestě domů došlo nakonec k výměně názorů, která byla balením kufrů jen na chvíli přerušena a nakonec explodovala při cestě přes Semmering.

Asi dva kilometry před cílem jsme zastavili a oba jsme byli stejného názoru: Teď nemám vůbec chuť na dovolenou a je to

MÁME ČEHO LITOVAT

Prefekt Kongregace pro nauku víry kardinál William Levada prohlásil, že „velkou sjednocenou Církve“ musíme teprve najít. Katolická církev nikdy nezmizela, ale byla rozkouskována, zraněná, rozlomená, ale nezmizela. Neobdrželi jsme však dar Církve proto, že jsme tak hodní.

Druhý vatikánský koncil nepředstavuje zlom, ale kontinuitu. V době koncilu vzniklo pokušení rozdělovat praktiky a učení Církve na „předkoncilní“ a „pokoncilní“. „Vím to z vlastní zkušenosti, protože jsem to sám dělal: To vyhoď, máme tu nové! Myslím, že všichni toho nyní litují.“

LÉKAŘI USA K HOSPICŮM

Američtí lékaři poukázali na to, že pacienti s nevléčitelnými chorobami jsou nedostatečně informováni o hospicích a paliativní medicíně. V nemocnicích se jim nabízí možnost ukončit život, ale málokdy se dovědí o tom, jakou pomoc a doprovod při umírání se jim nabízí v hospicu. I mezi lékaři existuje mnoho neznalosti a nepochopení, co všechno může hospic nabídnout. „Je třeba rozvinout větší osvětovou činnost v tomto směru,“ prohlásila mluvčí Národní organizace pro hospice a paliativní péči.

Kath-net

kvůli tobě... Snad bychom potřebovali trochu se jeden od druhého odpoutat. A tak jsme se otočili a jeli zpátky.

U kostela Panny Marie Ochránkyň jsem požádala svého muže, aby mě tu vysadil. Chtěla jsem mu dopřát klidu a sama také klid najít. Udivený mě tam zavezl. Našla jsem kupodivu ihned ubytování v soukromí, dvojlůžkový pokoj se snídaní. Manžel jel se smíšenými pocity domů a náhle jsme byli každý sám, což se za 37 let manželství ještě nestalo.

Moje první cesta byla do kostela. Sedla jsem si tam a přemýšlela o celé situaci a prosila Panu Marii o pomoc. Pak jsem zavzvonila u zповědnice. Naštěstí jeden kněz měl čas a trpělivě mi naslouchal, dal mi cenné rady a požehnání po mne i pro celou rodinu.

Na pokoji jsem prosila Pána o slovo. Vzala jsem Bibli a náhodou otevřela: Sírachovec 22,27–23,15: Modlitba o sebeovládání a návod, jak mluvit. (Kdo si najde toto místo, pochopí, proč jsem tím byla tak zaujata a proč tato slova zasáhla mé srdce právě v této situaci a dala mi mnoho o čem přemýšlet.)

Večer jsem zavolala domů a dověděla jsem se, že manžel se šťastně vrátil domů. Popřáli jsme si „dobré zotavení“ a oba uklidněni jsme šli spát.

Příští den jsem strávila v tichosti, v mnohé modlitbě a převážně v kostele. Odpoledne mi zavolal náš přítel kněz, že byl manžel u něho u zповědi, že příští den za mnou přijede. Rozbušilo se mi srdce a velice jsem se na něho těšila. Přijel, pohovořili jsme si, strávili jsme spolu tři nádherné dny s každodenní mší svatou, s procházkami v lese a s návštěvou přítele u Badeteichu.

Tak proběhly tyto dny zcela jinak, než jak jsme si mysleli, ale díky Boží pomoci byly mnohem krásnější.

C. M. S.
Překlad -lš-

Při papežských návštěvách ve východní Evropě jsem byl svědkem mnoha dojemných svědectví lidí, kteří věnovali mnoho času cestě a čekání v dešti či vedru, aby se setkali s Petrovým nástupcem. Kde je Petr, tam se shromažďuje Církev, tam nejde o druhořadé diskuze, jednostranná očekávání, o příkoří nebo jiné vedlejší věci. Kdo oslavuje s papežem, oslavuje s Církví a dívá se na Krista, který má být středem slavení.

Všude, kde vystupuje papež Benedikt XVI., jde mu vstříc vlna lásky a nadšení. Tuto zkušenost jsem si mohl potvrdit při jeho poslední zahraniční cestě do Brazílie letos v květnu. „Papa Bento, máme tě rádi!“ Takové sborové volání doprovázelo jeho zastavení od Saõ Paola až do Aparecidy.

Jestliže krátce po volbě působil papež při veřejných vystoupeních poněkud nasměle, v Brazílii bylo možno vidět stále usměvavého, nasmírně šarmančního a láskyhodného nástupce Petrova. Ačkoliv jeho poselství jsou náročná, naléhavá a někdy mnoho vyžadují, jako při setkání s mládeží v Assisi letos v červnu, zdá se, že mladí mají pro něho mnoho lásky.

Lidé přicházejí, aby ho slyšeli. Od jeho nástupu se počet poutníků při jeho středních katechezích takřka ztrojnásobil. Jeho knihy jsou bestsellery, kniha Ježíš Nazaretský měla již krátce po vydání milionový náklad. V Německu se od jeho volby mluví o dosud nepoznaném zájmu o otázku víry. Ty se stávají dokonce hlavními titulky magazínů a obsahem televizních pořadů.

Návštěva v jeho vlasti na podzim 2006 byla pro německou církev jako týdenní putovní katecheze, které se nikdo nemohl vyhnout. Ve srovnání s Německem je Rakousko zatím před papežskou návštěvou letos v září zdrženlivé. Zdá se, jako by rakouskou církev stále ještě

Před návštěvou v Mariazell

Papež přijede do své „druhé vlasti“

Autor následujícího příspěvku doprovázel papeže Jana Pavla II. i Benedikta XVI. při četných jejich cestách a zažil, jak setkání s papežem velice posiluje víru věřících.

zajímala témata 70. a 80. let. Proto by papežova návštěva mohla být nasmírnou šancí po létech polarizace prolomit konečně určitou letargii.

Christoph Hurnaus odevzdává
Svatému otci knihu:
Benedikt XVI. a Rakousko

Papež Benedikt nehlásá obraz Církve včerejška, které šlo především o strukturální problémy. Je to sice muž s tradicí, ale s jasnou vizí budoucnosti. Že tuto vizí sdílí především mladá generace, ukazuje se při všech dosavadních setkáních s papežem. Mládež nemá zájem o politické diskuze, nýbrž o autentické hlásání Božího slova. Papež Benedikt je autentickým svědkem evangelia.

Benedikt XVI. je dar pro naši Církev, jeho návštěva je velkou šancí pro obnovu Rakouska. Až přijede papež v září, neměl by zůstat doma nikdo, kdo má zájem o obnovu Církve v Rakousku.

Při návštěvě v Mariazell v roce 2004 ukázal kardinál Ratzinger, že na něho toto milostné místo hluboce zapůsobilo. Z Mariazell pronesl prosby, aby Panna Maria pomohla Evropě opět najít svou duši. Mariazell má velký význam pro země střední a východní Evropy. Papežova návštěva platí nejen Rakousku, ale všem zemím tohoto dějinného prostoru.

Papež Benedikt XVI. bude z Rakouska adresovat poselství

celé Evropě. Bude prosit o to, aby toto zeměpisné srdce v centru Evropy se znovu obrátilo ke Kristu, aby se stalo tlukoucím srdcem pro všechny země Evropy. Bude prosit o uzdravení ran, které vznikly mezi národy a národnostmi a také v srdcích mnoha lidí.

Ještě nikdy nebylo papeže, kterému by Rakousko bylo tak blízké, jako je tomu u Benedikta XVI. Nad jeho třídenní cestou by měl stát vlastně nápis „Cesta do vlasti“. Mimo Bavorska není země, která by byla Benediktovi tak důvěrně blízká jako Rakousko.

Josef Ratzinger se narodil v Marktlu am Inn jen několik kilometrů od rakouské hranice a jeho rodina později přesídlila do malého městečka Salzach, které spojuje s Rakouskem most. Při projevu k hornorakouským poutníkům, kteří mu předávali vánoční strom v roce 2005, vyprávěl papež o tom, že se svou matkou a sourozenci často chodili přes tento most do Rakouska: „Tak jsme byli v Rakousku a měli jsme radost, že jsme mohli jít do této země, která nám byla tak blízko, se kterou cítíme vnitřní duchovní jednotu a jednotu srdcí, že jsem měl již tehdy pocit: To není hranice, to je spojení.“ V Rakousku není klášter, který by dnešní papež již nenavštívil.

Miliony lidí by daly všechno za to, aby mohly vidět papeže. Mnoho zemí Afriky, Latinské Ameriky nebo Asie by si velice přály papežskou návštěvu. Využijme této příležitosti k obnově jím tak milované země.

Z Vision 2000 - 4/2007
přeložil -lš-

Každý z vás má mnoho, velmi mnoho možností, jak to dělat – nejen jako rodiče nebo vychovatelé, všichni k tomu můžete přispívat. Jsme k tomu od Ježíše povoláni, protože on jednou řekl: *Nechte maličké přijít ke mně a nebraňte jim, neboť lidem, jako jsou ony, patří nebeské království* (Mt 19,13–15).

Ano, děti mají právo na to, aby poznaly Krista. Také není nic krásnějšího než dát se Kristu najít, poznat ho a jeho přátelství darovat druhým. To je služba Boží radosti, která vstoupila do světa a k této službě Bůh povolal nás křesťany (Benedikt XVI.).

Vezměme si Ježíšovu výzvu k srdci! Když dáme dětem k němu přijít a když nás Ježíš k tomu nasadil jako prostředníky, aby ho skrze nás mohli poznávat, pak dovolte dětem, aby k vám přicházely. A pamatujte si, z toho nebudou mít prospěch pouze děti!

Proto: Zabývejme se více dětmi, jednejme s nimi klidně a najdeme v nich nebeské království! A vsadíme všechno na to, abychom toto království v nich bránili a hájili! Nevím, kdy jste měli naposledy čas v klidu přijít k některému dítěti ve vašem okolí a pozorovat je v jeho prostředí, jak zapomíná na sebe a hraje si, jí a pije, dělá školní úkoly nebo spí, ale já vás zvu, abyste to dělali co nejčastěji: budete v nich potkávat Boha.

Nebeské království „patří“ dětem, je to skutečně stav Boží blízkosti. My nejsme pro děti jen učitelé – již svatý Augustin konstatoval, že dobrý učitel se musí nejdříve sám učit – a my se od dětí můžeme skutečně naučit velice mnoho, například být takovými jako ony. I k tomu nás Ježíš, jak víme, všechny pozval.

Když to děláme a milujeme naše děti, vážíme si jich a žijeme před nimi denně opravdové přátelství s Kristem přesvědčujícím způsobem, podaří se s Boží

milostí předat je dětem. Ano, učit se lásce v rodinách a s dětmi. A z této lásky mají jak děti, tak dospělí tu schopnost stát se šťastnými tím, že se s druhými dělíme, pomáháme jim

he a mohou dělat věci ještě se zcela čistým srdcem. Ony jsou od přirozenosti otevřeny Bohu! Můžeme to pěstovat a prodlužovat – pokud k tomu životem dáváme příklad... A my chceme

lů. Neplatí tedy pouze pro biologické rodiče.

Jak na to můžeme odpovědět? Jak to má vypadat v jednotlivostech?

Zde vás zvu, abyste si zcela upřímně položili otázku, kdo by pro vás mohl být oněmi „dětmi“. Mohou to být vlastní děti nebo vnuci, pravnuci, děti z rodiny přátel, sousedství, kamarádi ze třídy nebo také děti z nejhudších zemí. Mohou to být také zcela cizí děti z naší země, na příklad děti z nějaké školy, která potřebuje podporu, nebo školka, sdružení, projekt, instituce, iniciativa a co já vím. Kromě toho je mnoho dospělých, kteří jsou v duchu ještě jako nezralé děti, které Boha neznají a kterým nebyla představena krásnější kultura než konzum, cestování a všechny možné aktivity k prodloužení vlastního života. Seznam by mohl dlouze pokračovat. Je zde tedy i pro ty, kteří nemohou mít děti nebo se nemohou zabývat dětmi, mnoho alternativ a mohli bychom říct – žádná výmluva. Je jasné: Pomoc, o které mluví papež Benedikt XVI., je osobní a konkrétní, a proto je zpravidla mož-

a konáme misijní práci atd. Šťěstí a radost přijdou teprve tehdy, když něco uděláme z lásky. Láska se raduje, když může pomáhat, dělit se, smířovat, sjednocovat (Benedikt XVI.), spolu trpět. Děti to dělají rády a mají radost z toho, když jim vykládáme smysl, který v tom spočívá. Dělají to rády, protože se s milujícím srdcem dívají na dru-

podporovat rodiče při harmonickém rozvoji jejich vloh a schopností i při zacházení s jejich slabostmi a stát jim po boku.

Ale jak to může vypadat v dnešní době ve všední den? Papež Benedikt XVI. k tomu vyzývá: „Pomáhejte dětem stát se šťastnými!“ Zajímavé na tom je toto: Tato výzva nebyla určena okruhu rodičů a vychovate-

Jak vedu své děti ke Kristu?

Marie Alžběta Schmidtová pochází z početné rodiny. Má sedm sourozenců a „velkou lásku k dětem“. Vdala se za novináře Stefana Schmidta. Bylo pro ni jasné: „Chci se stát matkou.“ Ale ukázalo se, že to nejde. Kardinál Meisner jednou řekl: „Mateřství nebo rodičovství není věci biologie. Bůh nám dal možnost stát se matkou i jiným způsobem.“ Jejím povoláním byla péče o zákazníky ve velkém britském chemickém koncernu a později se stala manažerkou pro komunikaci ve velké softwarové firmě. To všechno opustila a věnuje se programu NET.

Marie Alžběta Schmidtová

no ji poskytnout jen někomu konkrétnímu, ať už v materiálním nebo nadpřirozeném smyslu. Položme si tedy otázku: „Jak?“

Jak můžeme pomáhat, aby děti byly šťastné?

Jednu možnost nabízí projekt NET. My v NETu chceme aktivně podporovat rodiče, aby umožnili svým dětem hluboké křesťanské formování, a tak spolupůsobit na obnově hodnot rodiny a společnosti. Tím chceme přispět podle vůle Jana Pavla II. z nejlepších sil k nové evangelizaci ve 3. tisíciletí. Vzorné a láskyplné předávání víry dětem, nebo lépe řečeno – láskyplné předávání přátelství s Ježíšem, vidíme jako své hlavní poslání a úkol ve službě Církvi. Na dětech závisí budoucnost Církve, protože z dnešních dětí vzejde budoucí svět. A my se činně zasazujeme o to, aby děti tuto výzvu radostně přijaly a mohly spolupracovat na výstavbě mírové budoucnosti.

Můžeme říct, že NET je mladá mezinárodní „hodnotová agentura“ pro vzdělávání srdce a pro osobní přátelství s Ježíšem Kristem. NET staví na křesťanském obrazu člověka a v plném smyslu poskytuje pomoc pro zdařilý život v duchu evangelia. NET horuje pro hodnoty, po kterých mnozí touží, a proto učinilo výchovu srdce jádrem své angažovanosti.

Projekt je celostní idea. Hra, vzdělávání a zábava jsou vzájemně propojeny a radost je nadepsána velkými písmeny.

Týmovými setkáními a jinými aktivitami vzniká síť křesťanských rodin, které mohou jedna druhé pomáhat v autentickém každodenním prožívání víry, a to každý den trochu více. Naše nasazení je celostní, zaměřeno na řešení podle situace.

To znamená, že oslovujeme lidi jako celek – Svatý otec před nedávnem zdůraznil, jak je to důležité; nejde o pouhé sdělování vědomostí, nýbrž o vzdělávání z trojího pohledu. Na prvním místě jde o lidské formová-

PODIVNÝ ROZSUDEK

Nejvyšší soud v Jižní Koreji vydal rozhodnutí, že plod v mateřském lůně může být uznán za lidskou bytost teprve tehdy, až matka prožívá porodní bolesti. Katolická církev označila tento výrok za otřesný a politováníhodný. Kritizuje ho také velká řada občanů. Jižní Korea je jedinou zemí na světě, pro kterou dosud nenarozené dítě není člověk. P. Lee Donk-ik prohlásil: „Žijeme ve společnosti, kde díky lékařskému pokroku můžeme zachránit dítě staré 21 týdnů. Je nepřipustné, aby jiné dítě, které se už takřka narodilo, nebylo lidskou bytostí.“

* * *

Organizace Amnesty International oznámila, že 11. srpna přiřadí do seznamu lidských práv právo ženy na potrat. Organizace „Právo na život pro všechny“ reagovala na toto rozhodnutí ostrou kritikou: „Že se „Amnesty International“ zasazuje za ochranu žen a dívek před znásilněním a incestem, setkávalo se vždy s naším potleskem a podporou. Jestliže však tato organizace na ochranu lidských práv chce prosazovat na celém světě právo na potrat u žen, které se stávají obětí tohoto zločinu, nemůžeme již dále Amnesty International podporovat.“

„Každý potrat představuje usmrcení dítěte před porodem. Proto nikdo nemůže mít právo na potrat. I když to někteří nechtějí slyšet, platí to, i když se žena stane obětí násilí. Utrpěné násilí není možno sprovodit ze světa tím, že se samo stane důvodem k násilí.“

Dr. Kaminska poukázala na duševní a duchovní škody, jaké utrpí ženy při potratu skrze tzv. postpotratový syndrom, který otřes ze znásilnění ještě více prohlubuje.

NEPODLÉHAT SPOLEČENSKÝM TRENDŮM

Řezenský biskup Müller vyzval věřící, aby v duchu Desatera Božích přikázání usilovali o autentický křesťanský život a zůstali kritičtí k současným společenským trendům.

Děti nejsou přítěž, ale Boží dar od okamžiku početí. Biskup se jasnými slovy vyslovil proti sexualizaci života a proti tendenci chápat sebeuspokojení jako nejvyšší hodnotu. Jako Církev jsme Boží rodina. Ježíšova rodina je prototypem všech rodin. Mariino „ano“ k dílu vykoupení je také výsledkem výchovy, které se jí dostalo od svatých rodičů. Plodem výchovy ať je bohabojný život a dokonalé odevzdání Bohu.

Kath-net

ní srdce. Děti se učí u nás ve hře prožívat, jak je to krásné a jak se vyplácí být laskavý, čestný, vděčný, ochotný pomáhat, přijmout závazek, pracovat v týmu atd.

V míře, v jaké jsme pro děti živým, autentickým a nadšeným příkladem lidských ctností, ony propadají jejich přitažlivému působení a chtějí je pak samy přijmout. To znamená, že nepotřebují žádné moralizující kázání, nýbrž se ptají, jak si mohou takové ctnosti osvojit. Je to podobné jako při kopané:

U většiny malých chlapců se setkáváme s přáním naučit se hrát kopanou, když vidí hrát pěk-

ný fotbal (nemusí to být žádní profesionálové). Když pak mladému zájemci vysvětlíme, že nejdříve musí znát pravidla, budou mít velký zájem se je naučit a porozumět jim. Neznám žádného chlapce, který by se nachl pro fotbal bez vzorů jen pouhým osvojením pravidel.

Podobně pomáháme dětem ocenit přátelství s Kristem a pomáháme jim je prohlubovat. Když se nám podaří ukázat dětem krásu a pravdu lásky k Bohu, když jim ukážeme svůj příklad, jak lásku k Bohu cítíme a prožíváme, když zažijí, jak je krásné přátelství s Ježíšem, pak

samy, nakolik jsou toho schopny jako lidé a děti, vytuší cenu tohoto přátelství. Brzy začnou pociťovat touhu toto přátelství pěstovat a prohlubovat.

Pak se ukáže, že Desatero není něčím, co „kazuje hru“, nýbrž tím, čím opravdu je: ukazatelem cesty ke štěstí. Papež Benedikt to brilantně formuloval, když řekl: „Ano – ke smyslu života, ano ke smyslu rodiny a ano k odpovědné lásce.“ A právě tyto pravdy vnést do dětského srdce, v tom chceme být nápomocni, jak jen můžeme, a to ruku v ruce s rodiči. Prostředkem přenosu je hra, radost a trocha napětí.

Mluvila jsem o vzdělávání z trojího zřetele. Toto vzdělávání srdce má pro mě pojmy základní význam, protože je podkladem pro všechno ostatní. Vzdělávání srdce je zúrodnování půdy v zahradě dětského srdce, které je od přirozenosti čisté a velice otevřené pro Boha. Proto aby dobře zaseté Boží slovo mohlo zapustit kořeny, musí být půda připravena – formulovala bych raději – „napuštěna“ láskou.

Proto je snad projevem prozřetelnosti, že NET se „zrodil“ přesně 3. října, v den památky málo známého sv. Utta.

Byl to benediktin z 8. století, který v Dolním Bavorsku vymýtil les a na této půdě postavil klášter, který, pokud víme, dodnes stojí. Sv. Utto se stal patronem nového osídlování, a proto jsem ho angažovala pro NET, myslím, že zatím neměl jako světec mnoho práce.

Když zúrodníme „pohnojíme“ půdu dětského srdce láskou, pak my chytří dospělí nevycházíme z úžasu a nejednou jsme předstížení dětmi. To je každodenní zkušenost. Proto je bezpodmínečně nutné toto formování nezanedbat a nepřeskočit, nýbrž začít právě zde. Jinak se vystavujeme nebezpečí, že děti zavalíme znalostmi a ony pak, alespoň dobrovolně, už nepřijdou.

(Dokončení příště)

Šestá kapitola Janova evangelia uvádí po zázračném rozmnožení chlebu tzv. „eucharistickou řeč“ Ježíšovu v synagoze v Kafarnaum. Ježíš zde oznamuje, co skuteční o rok později v Jeruzalémě, když dá apoštolům sám sebe při Poslední večeři za pokrm, a co se uskutečňuje při každé mši svaté: *Chléb, který já vám dám, je mé tělo* (Jan 6,51). Je to vlastně věta plná útěchy. Ježíš slibuje svou milující přítomnost ve způsobě chleba, ale současně zde čteme neuvěřitelně skandální větu. Mnoho jeho učedníků po těchto slovech od něho odešlo. *Židé počali proti němu reptat, protože řekl: Já jsem chléb, který z nebe sestoupil* (Jan 6,41). A dále: *Židé se mezi sebou přeli a říkali: Jak nám tento člověk může dát jíst své tělo?* (Jan 6,52).

Jak je to možné? Takto se ptali Ježíšovi posluchači, a my bychom na jejich místě reagovali stejně. Přitom krátce předtím udělal Ježíš zázrak rozmnožení chlebu nebo také zázrak proměnění vody ve víno na svatbě v Káně. Tím chtěl Ježíš dosáhnout nejen toho, aby lidé měli co jíst a pít, nýbrž chtěl říct něco více, totiž: Já jsem opravdu Boží Syn a Otec mi dal všechnu moc. Mohu tedy konat zázraky. A přesto lidé reptali. Někteří to pokládali za důkaz, že se zbláznil. V evangeliu stojí: *Mnozí jeho učedníci však, když to slyšeli, řekli: To je tvrdá řeč, kdo to má poslouchat?... Mnoho jich odešlo a už s ním nechodili* (Jan 6,60.66).

Eucharistie se stala pro učedníky zkouškou víry a pro některé kamenem úrazu. Až do té doby mnozí následovali Ježíše. Ale od chvíle, kdy požadoval bezpodmínečnou víru ve svá slova, mnozí ho opustili. Dnes bychom řekli, že pokud něco není „vědecky“ podloženo, nemusíme tomu věřit ani důvěřovat, a pak je docela přiměřené se stáhnout.

A jak reaguje Ježíš? Nic neodvolává. Nedělá to apoštolům nijak „jednodušší“. Nena-

„Chléb, který já vám dám, je mé tělo“

bízí jim žádný „falešný kompromis“ a neříká: „Já vím, je to pro vás těžké, tak to dáme stranou.“ Nebo: „Tak jsem to nemyslel“... Ani se nepokouší učedníky zadržet, nýbrž ponechává jim svobodu. Známý teolog Jean Galot při jedné přednášce v Kongregaci pro nauku víry v roce 2003 řekl: „Ježíš byl ochoten nechat učedníky odejít. Byl připraven na odchod 12 apoštolů, na kterých chtěl zbudovat Církev, pokud Eucharistii nepřijmou. Protože bez Eucharistie Církev být nemůže!“ Ježíš se proto apoštolů ptá: *I vy chcete odejít?* A apoštolové se rozhodnou pro Ježíše. Petr odpovídá jménem všech: *Pane, ke komu půjdeme? Ty máš slova věčného života* (Jan 6,68).

To bylo pro apoštoly definitivní rozhodnutí pro Ježíše. Zatím s ním zůstávali, protože doufali v nějaké pozemské výhody, protože ještě čekali na nějakého pozemského „mesiáše“. Dnes se jim možná někteří vysmějí, že jdou za Ježíšem. Zůstává jim jen slepá víra v jeho slova.

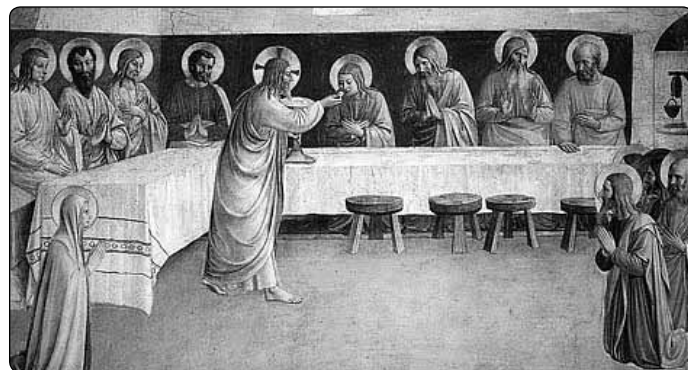
Zde jde o otázku: co je to vlastně víra? Kardinál Ratzinger před několika lety položil tuto otázku a dal na ni přesnou odpověď:

„Kdo nám může říct, v co jako křesťané věříme, co je nezbytné k víře, abychom se mohli nazývat křesťané nebo katolíci? Mnozí vidí rozhodnutí Církve ve věcech víry podle ryze politického vzo-

ru: člověk zvažuje a rozhodne se, co je třeba udělat. Pak se Církev jeví jako absolutní monarchie, ve které papež nakonec sám provádí takové rozhodovací procesy. A pak se jeví přirozeně rozumné takové dalekosáhlé rozhodovací procesy demokrati-

zovat, tzn. přenechat je rozhodnutí většiny. Ale zde narážíme, jen když trochu uvažujeme. Jaká náhodná většina mi může dnes něco uložit k víře, co zítra jiná většina změní? U víry se nejedná o nějaká opatření, která si můžeme a musíme sami vymyslet. Jde o více, jde o základy, podle kterých mohu žít a zemřít. Kdo o tom může rozhodovat? Žádný člověk a žádné grémiu to nemůže udělat. Víra spočívá na tom, co rozhodl Bůh, a na tom můžeme stavět“ (Die Tagespost 14. 6. 2003).

Ježíš činí nám lidem největší možný dar, dává nám sama sebe, a odpovědí je nevěřící reptání. Podobné nevěřící „reptání“ se ozvalo, když papež Jan Pavel II. zveřejnil na Zelený čtvrtek 2003 encykliku *Ecclesia de Eucharistia*. Od začátku svého pontifikátu vydával Jan Pavel II. každý rok na Zelený čtvrtek „dopis“ kněžím. Roku 2003 se z dopisu stal obsáhlý apoštolský list o Eucharistii. V něm píše mimo jiné: *Eucharistie je příliš veliký dar, než abychom mohli trpět dvojznačností nebo minimalizace*.

Papež znovu připomněl velikost a význam Eucharistie a úkol Církve a zvláště biskupů tento Dar chránit. Také pomoci následujícího Roku Eucharistie. Papež Benedikt XVI., který jako jeho nástupce Rok Eucharistie uzavřel, poukazoval v dalších dvou letech stále na to, co nakonec napsal v postsynodálním listu *Sacramentum Caritatis*.

Jde konec konců o to, aby se víra ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii neoslabovala.

Jednou jel jeden misionář na odlehlou stanici a řidič vedle něho byl nedávno pokřtěný. Tu řidič řekl: „I auto má svá podobnosti.“ – „Co máš na mysli?“ – Někteří lidé používají víru jako rezervu. Když je v životě postihne neštěstí, pak si myslí: Teď mi musí pomoci víra.“ – „A co ty si myslíš o víře, co by měla být?“ – „Volant!“ (Hoffsummer: *Kurzgeschichten* V 69).

My křesťané nevěříme v „něco“, ale v „někoho“. Víra vždy směřuje k „Ty“, kterým se obrácíme na Boha. Bůh je osoba, se kterou mě může spojovat přátelství a důvěra. A ani víra v Eucharistii není víra v něco, ale v někoho. V eucharistických způsobách je Kristus skutečně, pravdivě a podstatně přítomen. Malá hostie – materiálně takřka nic – je naše Největší a Nejsvětější Svátost, protože to není věc, ale Osoba, Syn živého Boha.

Z -sks 254/2007
přeložil -lš-

EDITORIAL - dokončení ze str. 2

Všechna tato „rozdělení“ nejsou totiž plodem Pánova poselství, ale jsou to tu více, tu méně otevřené reakce jeho Odpůrce, který pod nejrůznějšími záminkami podniká všechno možné, aby zmařil hlavní záměr Ježíšova království na zemi – jednotu a pokoj v lásce. To platí i pro jiný druh „rozdělení“, totiž to, které s sebou vlečeme bolestně celá desetiletí od posledního koncilu a které Svatého otce velice trápí. Jenže tak, jak se vedlo Božím Synu, vede se často i jeho nástupci na zemi. Jaký div, že i takové jeho kroky, které by podle jeho nejlepšího záměru měly přispět ke smíření a jednotě, mohou s sebou nést i opačné ovoce. Proč jsou některé reakce na jeho poslední Motu proprio tak skeptické a dokonce kritické a odmítavé? Protože ukázaly, že Benediktu XVI. jde nejen o liturgii, ale že to myslí s návratem k autentickému výkladu koncilu docela vážně a že se chce vypořádat s oním tzv. „duchem koncilu“, který není ve skutečnosti nic jiného než zástěrka pozitivistického liberalismu, relativismu a subjektivismu. To je to, co nás nejvíce a vlastně nejbolestněji rozděluje. Uveřejnili jsme nedávno dotaz jedné ženy, která se nemohla smířit s tím, že se na půdě církve mluví o Mojžišových knihách jako o pouhých mýtech. Jenže dnes se jako o mýtech mluví nejen o starozákonních knihách, ale i o evangeliích. Studující teologie se dnes dovídají, že vlastně vůbec nevíme, co Ježíš skutečně řekl či neřekl a že nanejvýš si můžeme dovolit říct, že Marek nebo Lukáš o něm napsali to či ono, ale jestli tomu tak skutečně bylo, pro to podle nich nemáme žádné doklady. Takže co si vlastně můžeme z Ježíšových „údajných“ slov vzít? To, co se nám hodí nebo co by se nám mohlo hodit, a to, co se nám nehodí, můžeme klidně přesunout

do oblasti legend, včetně Ježíšova zmrtnýchvstání, které v podání těchto „vědců“ je vlastně jen zbožnou legendou pro útěchu zarmoucených učedníků. Jsou to přesně ti falešní učitelé, o kterých mluví papež v prvním dílu své knihy Ježíš Nazaretský. Jakou budoucnost můžeme čekat v místní církvi, která si v tomto duchu připravuje své budoucí hlasatele Božího království?

Slyšeli jsme v posledních dnech z různých míst námitku, že tradiční starobylá římská liturgie vychází z jiné, předkoncilní teologie. Kdy a v čem se změnila na koncilu nauka Církve? Když Jan XXIII. zahajoval koncil, řekl: „Koncil chce předat celou a nedotčenou katolickou nauku bez jakýchkoliv oslabování nebo komolení, protože se jedná o nauku jistou a neměnnou.“ Když Pavel VI. vyhlašoval koncilní konstituci *Lumen gentium*, prohlásil, že „tato promulgace nic nemění na tradiční nauce Církve. To, co chtěl Kristus, to chceme i my, všechno to, co bylo, zůstává. To, co Církev celá staletí učila, to učíme stejným způsobem.“ Všechna „nová“ pokoncilní teologie není výsledkem koncilu, ale je to ve skutečnosti odvar starého dávno odsouzeného modernismu, který si pod pláštíkem údajného „ducha koncilu“ a „otevřenosti světu“ našel cestu do teologických učilišť a dokonale zaplevelil hlásání evangelia. Tak nás rozdělil na tři tábory: jedny, kteří jsou nadšeni tímto „novým duchem“ a jako navzájem si pochlebující hlasatelé pozitivistických a liberalistických novot dívají se na ostatní jako na nedochůdčata, která k jejich „vědeckému poznání“ dosud nedorostla. Druhé, kteří se s takovým rafinovaným zkomolením evangelia a víry nemožnou smířit a brání se proti němu, nakolik jim síly a možnosti stačí. A konečně třetí, kteří nerozhod-

ně a váhavě kolísají mezi jedněmi a druhými.

Co však si má v této situaci počít prostý věřící? Mít se na pozoru. Snad bychom mohli jeho postavení přirovnat k situaci, kdy hrozí zvýšenou měrou epidemie nemoci, která je o to nebezpečnější, že je to nemoc, která nebolí, ale usmrcuje, a nakažení si dokonce pochvalují, jak se dobře cítí, když se už nemusí omezovat. V takové situaci ohrožení musíme především dbát o zdravou a nezkaženou stravu. Dobrou stravou je hojná a vytrvalá modlitba. V každodenní modlitbě by neměl chybět svatý růženec a vzývání Ducha Svatého. Nedejte si namluvit, že ta či ona modlitba či pobožnost je už jenom pro babičky. Ty babičky měly mnohem těžší život než my, a co se osvědčilo jim, tím spíše se osvědčí i nám. Kolik času věnovat denně modlitbě? Je to důvěrná rozmluva s Bohem, jeho svatými a anđely. Tolik, kolik věnujeme nejvíce milovaným a nade vše vzácným osobnostem. Dobrou stravou je také denní dobrá duchovní četba. Velká a halasná popularita současného autora zdaleka nemusí znamenat jeho doporučení. Jestliže se vám při četbě vynořují pochybnosti, počínejte si jako v případech, kdy máte podezření, zda pokrm není zkažený. Raději ho nepožíváme, dokud nemáme jistotu o jeho nezávadnosti. Potřebujeme dobrého a spolehlivého lékaře. Zpovědníka, který Boží milosrdenství chápe v tom smyslu, že Bůh je velkorysý a už netrvá na tom, co dříve Desatero vyžadovalo, raději svěřte Božím milosrdenství a vyměňte za jiného, i kdybyste za ním museli vážit drahnou cestou.

Těch věrných, kteří nepodlehnu nákaze, nebude mnoho, a spočívá na nich o to větší odpovědnost. Kardinál Ratzinger to vyjádřil těmito prorockými slovy:

„Budoucnost Církve závisí a jistě bude záviset také od naší

doby, od úsilí těch věřících, kteří mají hluboké kořeny a žijí životem, který se opírá o **světlou plnost víry**. (...) Bude to jistě Církev, která si je vědoma své povahy a náboženské skutečnosti, která se nebude opírat o základnu politické moci a nebude flirtovat ani s „pravíci“ ani s „levicí“. Bude mít svízelný život, protože její nové složení a její obnova ji budou stát očistnou, při které se stráví také mnoho jejích nejlepších sil.

Bude to Církev, která nastoupí cestu chudoby, a bude to zvláště **Církev maličkých a slabých**: bude to proces tím delikátnější a riskantnější, že se bude muset **vystříhat malicherné stranickosti i velkohubé umíněnosti**.

Bude to vývoj dlouhý a mučivý: právě jako tomu bylo s cestou, která vycházela z falešných pokrokařských pozic, které se rozšířily v předvečer Francouzské revoluce; tato cesta vedla až ke změně uskutečněné v 19. století. Základem oněch mylných postojů, a to i u biskupů, se tehdy mohl jevit jako nezbytný příkaz „aktuálnosti“ a nevyhnutelného přizpůsobení „tendenci vývoje“: vysmát se dogmatům a přímo se domnívat, že Boží existence v žádném případě není jistá.

Ale po zkoušce podobných rozdělení tu vznikne Církev, která objevila svou vnitřní podstatu a svlékla krunýř, který ji škrtil, dusil světlé a plodné prameny. Lidé světa ve všem a pro všechno naprogramovaného se ocitnou v nevýslovné osamělosti. Až Bůh zcela zmizí z jejich horizontu, zakusí na své kůži strašnou bídu bez hranic. Tu objeví ono **malé společenství věřících** jako něco zcela jiného, jako absolutní novost: jako naději i pro sebe, jako odpověď na otázku, která je vždy skrytě znepokojovala. Z toho důvodu jsem si jist, že pro Církev nastávají časy velmi obtížné. Její pravá a vlastní krize teprve sotva začíná“ (Glaube und Zukunft 1971 s. 120; 123).

-/š-

■ Vysílání denně 8.00 – 12.00 a 16.00 – 24.00

■ Denně: 8.00; 18.00; 21.35 – Dnešek v kalendáři

■ 11.45; 18.35 – Pohádka ■ Po-Pá: 11.55; 20.00 – Z pokladů duše

Podrobnosti na www.tvnoe.cz ■ Změna programu vyhrazena.

Z NAUKY SVATÉHO BASILA - dokončení ze str. 2

(Oratio 43,63; PG580b). Slova velice aktuální. Vidíme, jak je svatý Basil skutečně jedním z otců sociálního učení Církve.

Nezbytný pokrm života

Basil nám navíc připomíná, že k uchování živé lásky k Bohu a k lidem je nezbytná Eucharistie, přiměřený pokrm pro pokřtěné, schopný vyživovat nové energie, které vyplývají ze křtu (srov. De baptismo 1,3: SC 357,192). Je to důvod k nesmírné radosti, že můžeme mít účast na Eucharistii (Moralia 21,3: PG 31,741a), ustanovené, aby „uchovávala ustavičně vzpomínku na toho, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých“ (Moralia 80,22: PG 31,896b). Eucharistie je nesmírný Boží dar, zachovává v každém z nás vzpomínku na křestní pečeť a dovoluje nám prožívat v plnosti věrnost a milost křtu. Proto svatý biskup doporučuje časté, i denní přijímání: „Přistupovat také každý den a přijímat Kristovo svaté Tělo a Krev je dobrá a užitečná věc, protože On sám jasně říká: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný* (Jan 6,54). Kdo tedy může pochybovat, že ustavičně přijímat život znamená žít v plnosti?“ (Ep. 93: PG 32, 384b). Jedním slovem, Eucharistie je nezbytná, abychom do sebe přijali pravý život, život věčný (srov. Moralia 21,1: PG 32,737c).

Moudrý vztah ke kultuře

Konečně Basil se přirozeně zajímal o onu vyvolenou část Božího lidu, kterou je mládež, budoucnost společností. Jí adresoval Rozpravu o způsobu, jak získat prospěch ze současné pohanské kultury. S velkou vyrovnaností a otevřeností uznává, že v klasické řecké a latinské literatuře jsou příklady ctností. Tyto příklady správného života mohou být pro mladého křesťana užitečné při hledání pravdy a správného způsobu života (srov. Ad Adolescentes 3). Proto je třeba

přijímat z textů klasických autorů to, co je vhodné a přiměřené pravdě: tedy s přístupem kritickým a otevřeným – jedná se totiž o opravdové a správné „rozlišování“ – mladí vyrůstají ve svobodě. Slavným obrazem o včelách, které snášejí z květů jen to, co slouží pro med, Basil připomíná: „Jako včely umí vytáhnout z květů med, na rozdíl od jiných živočichů, kteří se omezí na to, že se potěší vůní a barvou květů, tak také z těchto spisů... je možno vytežit nějaký prospěch pro ducha. Musíme využívat tyto knihy a následovat ve všem příklad včel. Ony nejdou bez rozdílu na všechny květy ani se nesnaží odnášet pryč všechno z těch květů, na které usednou, ale vytahují z nich jen to, co slouží k zhotovení medu, a zbytek zanechávají. A my, jsme-li moudří, vezmeme si z těchto spisů to, co je pro nás vhodné a shodné s pravdou, a zbytek necháme odejít“ (Ad Adolescentes 4). Basil doporučuje mladým především, aby rostli v ctnostech, ve správném životním způsobu: „Zatímco jiná dobrora ... přecházejí z toho na onoho jako při hře v kostky, jen ctnost je dobro nezczizitelné a zůstává po celý život i po smrti“ (Ad Adolescentes 5).

Draží bratři a sestry, zdá se mi, že můžeme říct, že tento Otec ze vzdálené doby promlouvá také k nám a říká nám důležité věci. Především ona pozorná, kritická a tvůrčí účast na dnešní kultuře. Pak sociální odpovědnost: je tomu tak v době, kdy v globalizovaném světě i národy zeměpisně vzdálené jsou našimi skutečnými bližními. Proto přátelství s Kristem, Bohem s lidskou tváří. A konečně uznání a vděčnost ke Stvořiteli, Otci nás všech: jen v otevřenosti vůči tomuto Bohu, společnému Otci, můžeme vybudovat svět spravedlivý a svět bratrský.

Bollettino Vaticano 1. 8. 2007
Mezititulky redakce Světa

Ne 19. 8.: 8.04, 17.55 Maminka 8.10 Highlight (5) 8.35 Na koberečku (13) 8.50 Klauský pohádkový kufřík – O lakomosti 9.00 Kocourkov 9.15 Léta letí k andělům 9.50 Zpravodajství z Celostátního setkání mládeže Tábor-Klokoty 2007 (R) 10.00 Mše svatá z Celostátního setkání mládeže v Tábore-Klokotech 2007 (L) 11.53, 20.00 Z pokladů duše: Úkol církve 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Euroatlantické opovření 16.05 Léta letí k andělům 16.35 Hlubinami vesmíru (srpen) 17.35 Tímšel znamená můžeš 18.00 Ježíš – království bez hranic (15) (P) 18.30 Šamani a zjevení 19.00 Koloseum, Real Alcázar, Topkapi 19.30 Atlas Charity – Žireč 19.35 Čtete z křesťanských periodik 19.50 Zpravodajství z Celostátního setkání mládeže Tábor-Klokoty 2007 (P) 20.05 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce (P) 20.35 Benefiční koncert „Spev pre Afriku“ (R) 22.25 Misijní magazín (6) 23.30 Putování čtvrtého krále 00.00 Poltón klub (14).

Po 20. 8.: 8.05, 18.05 Jini lidé 8.30 Na koberečku (13) 8.45 Indiáni 9.00 Noční univerzita – manželé Muchovi 10.00 Naivasha, Grand Starcase, Pisa 10.30 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce 11.00, 20.55 Pro víta mundi s ThMgr. Pavlem Smetanou 11.40 Klauský pohádkový kufřík – O lakomosti 11.50, 19.55 Z pokladů duše: Úkol církve 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Pro víta mundi, tentokrát s Mgr. Vladislavem Volným 12.45 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 16.05 Po stopách Ježíše Krista (8/10) – Bude křičet kamení... 16.35 La Saletta 17.05 Hitlerova kariéra (4/5) 17.35 Hledání (4) 18.35 Klauský pohádkový kufřík – O něžnosti 18.45, 00.30 Naivasha, Grand Starcase, Pisa 19.15 Euroatlantické opovření (4. díl) 19.45 Zpravodajství z Celostátního setkání mládeže Tábor-Klokoty 2007 (R) 20.05 Studio AHA (4) 21.40 Na koberečku (14) 21.55 Noční univerzita – P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. 23.00 Záznam koncertu Vojtěcha a Ireny Havlových (Colours of Ostrava 2006).

Út 21. 8.: 8.05 Vynoření z katakomb 9.00 Na koberečku (14) 9.15, 00.30 Ciénaga de Zapata, Haleakala, Mesa Verde 9.45, 21.50 Hitlerova kariéra (4/5) 10.15 Noemova pošta (srpen) (R) 11.40 Klauský pohádkový kufřík – O něžnosti 11.50, 20.00 Z pokladů duše: Maria 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Záznam koncertu Vojtěcha a Ireny Havlových (Colours of Ostrava 2006) 16.05, 19.00 Léta letí k andělům 16.35 Pro víta mundi s ThMgr. Pavlem Smetanou 17.15, 23.20 Euroatlantické opovření (4. díl) 17.45, 21.40 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 18.05 Batera (4. díl) 18.35 Klauský pohádkový kufřík – O podlosti 18.45 Indiáni 19.30 Přírodní krásy Ameriky (4. díl) (P) 20.05 Misijní magazín (7) 21.10 Rajská zahrada M. Havlina (P) 22.20 Hledání (4) 22.50 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce 23.50 Pro víta mundi, tentokrát s Mgr. Vladislavem Volným.

St 22. 8.: 8.05 Atlas Charity – Žireč 8.10 Jini lidé 8.45 Hlubinami vesmíru (srpen) 10.00 Generální audience papeže Benedikta XVI. (L) 11.30 Velká čínská zeď, Taj Mahal, Náměstí sv. Marka 11.55, 19.55 Z pokladů duše: Boží vůle 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 La Saletta 12.35 Léta letí k andělům 16.05 Pro víta mundi, tentokrát s Mgr. Vladislavem Volným 17.00 Noční univerzita – P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. 18.02 Studio AHA (4) 18.35 O Mšálkovi (16) 18.45 Otevřete nám dveře milosrdenství 19.10 Pro víta mundi s ThMgr. Pavlem Smetanou 20.00 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) (P) 20.30 Moravia rallye 21.35 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 21.50 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantě nad Ostravicí (P) 21.55 Ohlédnutí za Manželskými setkáními v Hranicích 2007 očima dětí (P) 22.05 Noční univerzita – P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. 23.35 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R).

Čt 23. 8.: 8.05, 19.05 Otevřete nám dveře milosrdenství 8.30 Dětská televize (červenec) 9.00 Noční univerzita – P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. 10.00 Moravia

rallye 11.00, 18.45 Indiáni 11.15, 23.30 Naivasha, Grand Starcase, Pisa 11.40 Klauský pohádkový kufřík – O podlosti 11.50 Z pokladů duše: Maria 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Studio AHA (4) 12.35 Přírodní krásy Ameriky (3) 16.05 Přírodní krásy Ameriky (4. díl) 16.35 Po stopách Ježíše Krista (8/10) – Bude křičet kamení... 17.05 Jini lidé 17.30 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 18.35 Klauský pohádkový kufřík – O poslušnosti 19.30 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce 20.05 Pro víta mundi s P. Janem Machem (P) 20.45, 00.00 Putování čtvrtého krále 21.15 Jini lidé 21.45 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 22.15 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantě nad Ostravicí 23.00 Hitlerova kariéra (4/5) 23.30 Hledání (5) 00.30 Pro víta mundi, tentokrát s Mgr. Vladislavem Volným.

Pá 24. 8.: 8.05, 17.25 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 8.35 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 8.50 Otevřete nám dveře milosrdenství 9.20 Misijní magazín (7) 10.20 Ciénaga de Zapata, Haleakala, Mesa Verde 10.50 Na koberečku (14) 11.05 Jini lidé 11.40 Klauský pohádkový kufřík – O poslušnosti 11.50, 20.00 Z pokladů duše: Boží vůle 12.00 Polední modlitba s Radiem Proglas (L) 12.05 Ježíš – království bez hranic (15) 12.35 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantě nad Ostravicí 12.40, 18.45 Ohlédnutí za Manželskými setkáními v Hranicích 2007 očima dětí 16.05 Generální audience papeže Benedikta XVI. (R) 18.05 Žít cestou 18.35 Klauský pohádkový kufřík – O prolhanosti 18.55 Slavnost církve (záznam) 20.05 Kulatý stůl (R) – beseda o hospicích a paliativní péči 21.35 Po stopách Ježíše Krista (8/10) – Bude křičet kamení... 22.05 Misijní magazín (7) 23.05 Putování čtvrtého krále 23.35 Noční univerzita – P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. 00.15 Indiáni 00.35 Piloti prostějovského leteckého učiliště ve 2. světové válce.

So 25. 8.: 8.04, 11.55 Z dětské duše 8.10 Studio AHA (4) 8.50 Ježíš – království bez hranic (15) 9.15, 19.00 Trinidad, Kateřinín palác, Macchu Picchu 9.55 Batera (4. díl) 10.25 Moravia rallye 11.25, 16.30 Po stopách Ježíše Krista (8/10) – Bude křičet kamení... 11.45, 18.35 Klauský pohádkový kufřík – O Mšálkovi (17) 12.05 Přírodní krásy Ameriky (4. díl) 12.35 Putování čtvrtého krále 14.30 Opakování mše svaté z Celostátního setkání mládeže v Tábore-Klokotech 2007. (R) 16.05 Křížovatky Rut Kolínské 17.00 Noční univerzita – P. Vojtěch Kodet, OCarm. ThD. 18.45 Vzpomínka na brněnskou operetu (P) 19.30 Filmový festival Mohelnice 2006 20.00 Z dětské duše 20.05 Curriculum vitae – Kafebraun dozelená (P) 20.35 Hitlerova kariéra (5/5) 21.05 Hledání (5) 21.35 Otevřete nám dveře milosrdenství 22.00 Moravia rallye 22.55 Noční univerzita – P. Petr Karas 23.55 Vynoření z katakomb.

Ne 26. 8.: 8.04, 17.55 Z dětské duše 8.10 Na koberečku (14) 8.25 Klauský pohádkový kufřík – O lakomosti 8.35 MORAVA CUP 2007 aneb Fotbal ano, drogy ne 9.00 Vynoření z katakomb 9.50 Pro víta mundi s P. Janem Machem 10.30 Přímý přenos mše svaté z Křížanova (L) 11.53, 20.00 Z pokladů duše: Úkol církve 11.55 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. (L) 12.15 Je Balkán trojským koněm islámského terorismu? (5. díl) 16.05 Otevřete nám dveře milosrdenství 16.35 Hlubinami vesmíru (srpen) 17.35 Rajská zahrada M. Havlina 18.00 Ježíš – království bez hranic (16) (P) 18.30 Curriculum vitae – Kafebraun dozelená 19.00 Velká čínská zeď, Taj Mahal, Náměstí sv. Marka 19.30 Atlas Charity: Poradna pro občany ve Frýdlantě nad Ostravicí 19.35 Vzpomínka na brněnskou operetu 20.05 Matka Tereza 21.35 Setkání s bratrem Rogerem (1/2) 22.30 Misijní magazín (7) 23.30 La Saletta 00.00 Moravia rallye.

ZLATÁ SOBOTA U STARÉ MATKY BOŽÍ ŽAROŠICE

1. září 2007 - první mariánská sobota - malá pouť: 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě ● 17.00 růženec - 17.30 poklona ● 18.00 mše svatá, průvov obcí, svátostné požehnání a rozloučení s poutníky.

8. září 2007 - Zlatá sobota - hlavní pouť: 7.00-11.00 mše svatá ● 13.00 žehnání pramene ve Zdravé Vodě a průvod do Žarošic ● 14.30 modlitba růžence - 15.00 křížová cesta ● 16.00 mše svatá ● 17.15 poklona ● 18.00 hlavní mše svatá (Mons. Viliam Judák, biskup z Nitry), průvod se sochami a svátostné požehnání po skončení v kostele mše svatá ve slovenštině ● 21.30 na prostranství setkání mládeže ● 22.30 v kostele žarošské zpěvy a modlitby ● 24.00 půlnoční mše svatá - kostel otevřen přes celou noc.

9. září 2007 - 6.00 ranní chvály ● 7.00, 8.30, 10.00, 11.15 mše svaté ● 14.30 litanie a svátostné požehnání.

11. září 2007 - domácí pouť: 17.30 pobožnost u kaple na Silničné a průvod do Žarošic ● 19.00 mše svatá ve farním kostele v Žarošicích.

13. září 2007 - Mariánská pouť: 18.30 růženec ● 19.00 mše svatá (P. Pavel Havlát OM z Vranova u Brna), světelný průvod a zasvěcení Panně Marii.

Příležitost ke svátosti smíření během poutních slavností.

SDRUŽENÍ PODANÉ RUCE, STŘEDISKO EIKÓN NABÍZÍ IKONY

SDRUŽENÍ PODANÉ RUCE je nestátní nezisková organizace, věnující se od roku 1991 prevenci a léčbě závislosti především na nealkoholických návykových látkách. Poskytuje drogovým uživatelům komplexní péči v rámci systému služeb, které vedou k důsledné abstinenci od návykových látek s radikální změnou životního stylu. Pokud uživatelé drog nemají dostatečnou motivaci k trvalé a důsledné abstinenci, je naším cílem minimalizovat rizika vyplývající z jejich životního stylu.

EIKÓN nabízí službu v rámci programu podporovaného zaměstnávání. Tato služba je určena především pro abstinující klienty jednotlivých zařízení Sdružení Podané ruce a často souběžně i klienty úřadu práce, kteří nejsou aktivními uživateli drog a jsou zapojeni do některého z léčebných programů. Určující pro cílovou skupinu nadále zůstává ztráta pracovních návyků a dovedností, problémy v oblasti seberealizace v zaměstnání, neschopnost uspět na volném trhu práce bez cizí pomoci. Služby využívají i stabilizovaní klienti programu metadonové substituce v Brně a klienti v následné péči.

IKONY, které nabízíme, vyrábějí mladí lidé, kteří absolvovali léčbu z drogové závislosti a v rámci integrace a umístění na trh práce navštěvují naši chráněnou dílnu EIKÓN, která je součástí SDRUŽENÍ PODANÉ RUCE v Brně.

PROVEDENÍ IKONY - jedná se o obraz na dřevěném materiálu s celoplošně lakovaným povrchem. Ikona je zatavena do průhledné ochranné fólie a na zadní straně je opatřena stručným popisem. Ikony vyrábíme standardně v šesti velikostech (v cm): 4x6, 8x10, 10x14, 16x20, 20x30, 28x40. Velikost ikony určuje její prodejní cenu dle platného cenového listu. U ikon typu „kříž“ nebo provedení „ART“ je cena vyšší vzhledem k nestandardnímu tvaru, tudíž i větší technologické náročnosti při výrobě. Cena za ikonu na dřevě je o 35% vyšší než na dřevěném materiálu. Jsme schopni splnit i Vaše zvláštní přání. Podrobnější informace a katalog najdete na www.podaneruce.cz.

NAŠE KONTAKTNÍ ADRESA: Sdružení Podané ruce, o.s., stf. Eikón, Francouzská 36, 602 00 Brno, tel./fax: +420 545 247 535, e-mail: eikon@podaneruce.cz.

„Pošli mě, půjdu já.“

3. CELOSTÁTNÍ MISIJNÍ KONGRES DĚTÍ - sobota 6. října 2007 - Brno
Co vás čeká? Dobrodružné poznávání světadílů, mše svatá, soutěže, divadlo, Misijní jarmark, výstavy, Misijní koláč, pestrá nabídka materiálů, misijní novinky, psaní dopisu Sv. otci, projekty pro chudé děti a další překvápka! Přijede P. Patrick Byrne z Říma, generální sekretář PMDD, a další zajímaví hosté.

Program: Sejdeme se v katedrále sv. Petra a Pavla • 9.00 - zahájení, pestré pásmo modliteb, písní a scének • 10.00 - misijní olympiáda, zajímavá divadelní pásma, koncert křesťanských písní • 15.00 - slavnostní mše svatá.

Organizační pokyny: Občerstvení z vlastních zásob. Ti z vás, kteří si během přípravy na kongres připravovali stuhu, modlitby k sv. misionářům nebo sbírali kartičky Kintuadi, přivezte je s sebou. Pošlete nám co nejdříve vyplněnou přihlášku, kterou vám rádi zašleme.

Kontaktní adresa: Papežská misijní díla, 543 51 Špindlerův Mlýn 33, tel.: 499 433 058 nebo 604 838 882, e-mail: info@misijnidila.cz, internet: www.misijnidila.cz.

POZVĚTE I SVÉ KAMARÁDY. TĚŠME SE NA VÁS!

Liturgická čtení

Neděle 19. 8. - 20. neděle v mezidobí

1. čt.: Jer 38,4-6.8-10

Ž 40(39),2.3.4.18

Odp.: 14b (*Hospodine, na pomoc mi pospěš!*)

2. čt.: Žid 12,1-4

Ev.: Lk 12,49-53

Slovo na den: *V křest mám být ponořen.*

Pondělí 20. 8. - památka sv. Bernarda

1. čt.: Sd 2,11-19

Ž 106(105),34-35.36-37.39-40.43ab+44

Odp.: 4a (*Pamatuj na nás, Hospodine, pro náklonnost k svému lidu.*)

Ev.: Mt 19,16-22

Slovo na den: *Mít poklad v nebi.*

Úterý 21. 8. - památka sv. Pia X.

1. čt.: Sd 6,11-24a

Ž 85(84),9.11-12.13-14

Odp.: srov. 9 (*Hospodin mluví k svému lidu o pokoji.*)

Ev.: Mt 19,23-30

Slovo na den: *My jsme opustili všechno.*

Středa 22. 8. - památka P. Marie Královny

1. čt.: Sd 9,6-15

Ž 21(20),2-3.4-5.6-7

Odp.: 2a (*Hospodine, z tvé síly se raduje král.*)

Ev.: Mt 20,1-16

Slovo na den: *Poslední budou prvními.*

Čtvrtek 23. 8. - nez. pam. sv. Růženy z Limy

1. čt.: Sd 11,29-39a

Ž 40(39),5.7-8a.8b-9.10

Odp.: srov. 8a+9a (*Hle, přicházím, Pane, splnit tvou vůli.*)

Ev.: Mt 22,1-14

Slovo na den: *Pojďte na svatbu!*

Pátek 24. 8. - svátek sv. Bartoloměje

1. čt.: Zj 21,9b-14

Ž 145(144),10-11.12-13ab.17-18

Odp.: srov.12 (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)

Ev.: Jan 1,45-51

Slovo na den: *Uvidíte nebe otevřené.*

Sobota 25. 8. - nez. pam. sv.

Benedikta, Jana, Matouše, Izáka

a Kristína nebo sv. Ludvíka nebo

sv. Josefa Kalasanského nebo sob. pam.

P. Marie

1. čt.: Rt 2,1-3.8-11; 4,13-17

Ž 128(127),1-2.3.4.5

Odp.: 4 (*Hle, tak bývá požehnan muž, který se bojí Hospodina.*)

Ev.: Mt 23,1-12

Slovo na den: *Vy všichni jste bratři.*

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE 19. 8.	PO 20. 8.	ÚT 21. 8.	ST 22. 8.	ČT 23. 8.	PÁ 24. 8.	SO 25. 8.
Antifona	1136	1734	1722	1478	1197	1673	1228
Žalm	784	783	783	783	784	786	783
Ranní chvály:							
Hymnus	1136	1734	1723	1479	1198	1481	1228
Antifony	1137	1151	1167	1183	1198	1674	1229
Žalmy	1137	1152	1167	1183	1199	813	1229
Kr. čtení a zpěv	1140	1735	1724	1654	1201	1674	1232
Antifona k Zach. kantiku	711	1477	1724	1479	1202	1675	1482
Prosby	1140	1724	1724	1655	1202	1675	1232
Záv. modlitba	711	1477	1478	1479	1480	1482	1483
Modlitba během dne:							
Hymnus	1141	1156	1172	1187	1203	792	1233
Antifony	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Žalmy	1142	1157	1172	1188	1204	1219	1234
Krátké čtení	1144	1159	1175	1190	1206	1676	1236
Záv. modlitba	711	1159	1175	1191	1206	1482	1236
Nešpory:							
Hymnus	1132	1145	1736	1727	1660	1207	807
Antifony	1133	1146	1161	1177	1193	1208	808
Žalmy	1133	1146	1161	1177	1193	1209	808
Kr. čtení a zpěv	1135	1149	1737	1730	1663	1211	810
Ant. ke kant. P. M.	710	711	1477	1731	1479	1211	711
Prosby	1135	1149	1731	1731	1664	1211	811
Záv. modlitba	711	711	1477	1478	1479	1480	712
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

KNIŽNÍ NABÍDKA A.M.I.M.S. VRANOV NAD DYJÍ

TAK KÁZAL VIANNEY

Výběr deseti kázání svatého faráře arského

I když byla tato kázání pronesena v jiné době a často jsou zmiňovány i hrůzy pekla, promluvy nic neztratily ze své aktuálnosti a působivosti.

A.M.I.M.S., brož., A5, 72 str.,
doporučený příspěvek na tisk 15 Kč

ALE PAMATUJ

aneb italská kázání při lidových misiích Z italštiny přeložil Václav Fojtík

Brožurka obsahuje kázání, která byla pronesena na různých lidových misiích pořádaných kněžími z Itálie. Může se stát pomůckou pro prožívání dnů lidových misií, může však také posloužit jako vodítko pro ty, kdo se chtějí pozastavit a načerpat něco pro svůj duchovní život.

A.M.I.M.S., brož., A5, 28 str., doporučený příspěvek na tisk 8 Kč

JAK KÁZAL VIANNEY O SVATÉ ZPOVĚDI

Dalších deset kázání faráře arského může být vhodnou příležitostí pro povzbuzení k osobní horlivosti, pokoře a touze po spáse duší.

A.M.I.M.S., brož., A5, 68 str.,
doporučený příspěvek na tisk 15 Kč

MŮŽEŠ RŮST

Marek Dunda

Ve 36 kapitolách najde čtenář řadu impulzů pro duchovní život a pro růst v lásce k Bohu a k bližnímu. Staré známé pravdy dnešními slovy.

A.M.I.M.S., brož., A5, 56 str.,
doporučený příspěvek na tisk 15 Kč

DESATERO BOŽÍCH PŘIKÁZÁNÍ

Pravidla dobrého člověčenství

Mons. Ladislav Simajchl

Autor srozumitelným způsobem předkládá Desatero člověku dnešní doby jako deset ukazatelů na cestě životem k opravdové svobodě.

A.M.I.M.S., brož., A5, 46 str., příspěvek na tisk 10 Kč

Tyto tiskoviny a řadu dalších je možno objednat na adrese:
A.M.I.M.S., Náměstí 20, 671 03 Vranov n/D, tel. 515 296 384,
e-mail marek@fatym.com. Další publikace na www.amims.net.

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 00 Olomouc 2
147/2002
P.P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako povolení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz>; knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnická 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dne 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadáme nezveřejnění příspěvků nevraceme.